Akbaba

İlâveli 24 sayfa

Gülek, C.H.P.'den istifa etti. «Hayır, etmedim...» dedi ve istifa etti. — Gazeteler —

İnönü — Dönerim pişkiiin!..

1967 YILINDA
DAĞITILACAK
CEM'AN

15 MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELERİN
İLK ÇEKİLİŞİ

30 HAZİRAN DA
YAPILIYOR

TÜRKİYE BANKASI

(Yeni Ajans : 3565 — 73)

Akbaba

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 22 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Mayıs 1967

Yeni kuşaklardan yeni kuşaklara...

SİZ Akbaba'nın tüyleri dökülmüş başına, ağarmış tüylerine, gün görmüş geçirmiş haline bakıp da:

— Ne kadar yaşlı!... yargısına kapılmayın.

Akbaba, nüfus kütüğündeki kaydı eskimiş olsa da gönlü her dem taze bir kuştur. Her ilkbaharda ilkbaharı, her sonbaharda sonbaharı nefes nefes çeker içine... Hayatı sigara tiryakisi gibi ciğerleriyle emdikten sonra bir solukta üfleyen soyundandır. İnce nüktenin, güzel çizginin, zarif hicvin peşinde koşanlar ihtiyarlar mı hiç? Her hafta okuyucunun karşısına yeniden dünyaya gelmiş gibi çıkar Akbaba!...

Yaşlandıkça ekşiyen, ihtiyarladıkça buruklaşan bazı kişiler gibi yeni kuşaklara hozgörüsüz bakmak Akbaba'nın usulünde yoktur. Politikacıların densizliklerini bile affederken gençliğin zıpırlığına mı kızacağız?

Her yeni kuşağın hayatına kırkbeş yıldan beri ayna olmuştur sayfalarımız. Neler gelip geçmedi bu sayfalardan!... Yaşmaklı feraceli hanımlardan kalıplı fesli beylere, Vilhelm bıyıklı züppelerden bobstil saçlı delikanlıya kadar nice devrin modası Akbaba'nın fırçasına ve kalemine dolanıp matbaa mürekkebi olmuştur.

İşte böylesine bir karnavalın sonunda karşımıza bugün kimler çıkıyor? Ye Ye gençliği! Beterin beteri vardır. Bugünkü gençlerin kılığını eski zamanların valdeleri görseler, hemen bildikleri duaları okur, sağa sola üfledikten sonra:

— İn misin, cin misin? diye sorarlardı.

Ye-Ye'ciler:

— Ne inim ne cin'im, senin gibi bir âdemim... diye cevap verirler miydi acaba?

Ne gezer! Ellerindeki kitarları biraz daha tıngırdatıp, acayip çığlıklar attıktan sonra motosikletlerine atlayıp toza dumana karışırlardı.

Akbaba kanıksamıştır artık böyle manzaraları... Biliyor ki yarım yüzyıldan beri Batı dünyası Türkiye'ye yalnız otomobil, tırnak cilâsı, ruj, esans, yat ve çeşitli avadanlık göndermiyor; Paris'in kadın ve Londra'nın erkek modasında yarattığı bütün zıpırlıkların en keskin üslûbu haftasına varmadan Beyoğlu lokallerindedir. Şu upuzun saçlı kıpkısa etekli kız, şu yapağı favorili oğlanla bu akşam gidecek, bir kocaman apartımanın bodrum katında sabahlara kadar içip babaları tutmuş gibi tepinecek. Baldırlara, kalçalara yapışmış pantalonların üstünde bele düşmüş kazaklar ve müziğin alengirli yerlerinde delicesine çığlıklar ye-ye gençliğinin yaşantısında küçük birer işarettir.

Ya büyük işaret! O hangisi?

Büyük işaret hiçbir zaman görünmez. Büyük işareti ne bobstil saçta, ne Vilhelm bıyıkta, ne bol paçada, ne mantar topukta, ne ye-ye gençliğinin meşin ceketinde bulabilirsiniz.

Çünkü büyük işaret, değer yargıları çözülmüş bir dünyada kendisini yarım yüzyıldan beri arayan gençliğin gönlündedir, vicdanındadır.

Yarınlara omuz silken çılgınlığın gençlik rüzgârları her yirmi yılda bir moda değiştirerek geliyor Türkiye'ye... Ve bu konuda nöbetlerini devretmiş yaşlılar her seferinde:

— Bu ne rezalet! diye homurdanıyorlar.

Sanki ye-ye gençliği rezalet de, bob-stil gençliği daha az mı rezaletti? Meşrutiyetin monbey'lerinden Cumhuriyetin Avrupa kırması küçük beylerine kadar kuşak kuşak züppelik dalgalarını göğüslemedik mi vaktiyle?

Bundan bir çeyrek yüzyıl öncesinin Akbaba sayfalarını çeviriniz: Karikatüristin fırçasında bob-stil, yazarın kaleminde bob-stil! Uzun favorileri, dizlerine inen ceketi, incecik bıyıkları, kalın altlı ayakkabıları, yüksek yakalı gömleğiyle ip gibi kıravatı bob-stil'in resmî kıyafetidir. Omuzdan askılı çantası, bir karış mantar topuklu iskarpini, kısacık eteğiyle sevgilisini de hatırladınız mı? İstanbul'un eğlence yerlerinde, Ada'sında, Moda'sında fink atan bu garip çift şimdi nereye gitti acaba?

Evet, dünün onsekiz, yirmi, yirmibeş yaşlarındaki bob-stilleri ne oldular?

Eğer bilemiyorsanız biz söyliyelim:

— Hepsi de evlenip barklanıp geçim derdine düştüler, çoluk çocuğa karışıp yaşlandılar...

Ve hepsi de şimdi yetişkin kızlarına ve delikanlı oğullarına bakıp bakıp hiddetleniyor:

— Bu ne rezalet! diye homurdanıyorlar.

Sevgili okuyucular böyledir bu dünya!... Dünün bob-stil'leri bugünün ye-ye'ci gençliğini hazmedemez; bugünkü ye-ye'ci gençlik de yarın yeni kuşaklara kuluçkasından ördek yavrusu çıkmış tavuk gibi şaşkın bakacak...

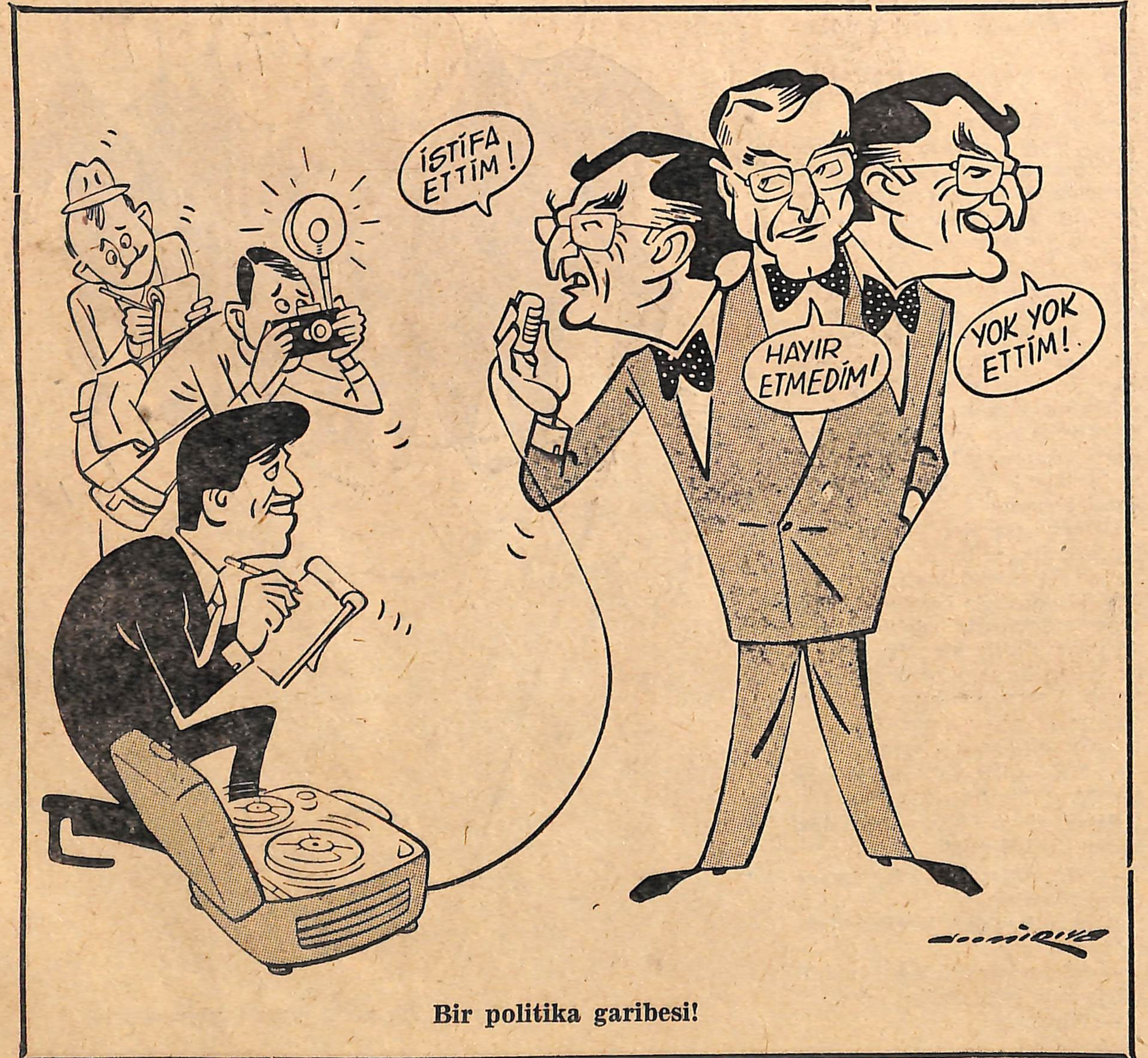
Dünya öylesine çığrından çıktı ki her bir kuşak eski kuşaklara taş çıkartıyor artık!...

AKBABA

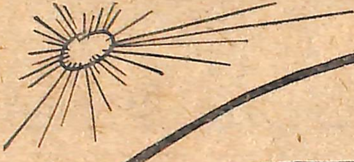
Siyasî sanayi

Ecevit, «Türkiye hızla sanayileşmelidir» derken, A.P. - C.H.P. - C.K.M.P. - M.P. - Y.T.P. - T.İ.P. ve B.P.'den sonra, Feyzioğlu da G.P. yi kurdu.

Bundan büyük keramet de olmaz hani. Üstad henüz cümlesini bitirmeden Türkiye sanayileşip, her oy'a, her keseye, her inanca uygun, seri «Parti» imalâtına bile başladı!

Bir politika garibesi!

Kelleler ısındı

Muzaffer İZGÜ

BİZİM memlekette havalar ısındı mı, toprak ısınır, toprak ısındı mı ayaklar ısınır, ayaklar ısındı mı, vücutlar ısınır, vücutlar ısındı mı kelleler ısınır... Bu ısınmaların en kötüsü de, kelleyle beraber beynin ısınmasıdır... Hele bu beyin, biraz anormal derecede ısınacak olursa, hapı yuttu o fokurdamağa yüz tutmuş beynin önüne rasgelenler...

Geçenlerde, gazetelerdeki sütun sütun cinayet haberlerini okuyup, boy boy resimlerine baktıktan sonra:

— Aman çocuklar, dedim, ananıza bile sövseler gık demeyin. Çünkü, milletin kellesi ısınmış vaziyette.

O günün sabahı, kapıdan çıkmamla beraber bir çığlık duydum. Bizim komşu Kadriye hanım, bir külot bir sütyen hem koşturuyor, hem de:

— İmdaaat!... diye bağırıyor.

Baktım arkasından, bizim halim selim bildiğimiz emekli Hayri bey koşturuyor. Ama ne olmuş Hayri bey, gözler dana gözü, tüyler kirpi tüyü, surat sarının sarısı... Elinde bir ekmek bıçağı, koşturup duruyor karısının arkasından.

— Aman Hayri bey, demeğe kalmadı, tam köşede karısına yetişerek bıçağı sırtına sapladı.

— Ne yaptın Hayri bey? dedim.

— Namusumu temizledim komşu, dedi.

— Yahu Hayri bey?...

— Deme öyle komşu deme. Yıllardır koynumda yılan besliyormuşum da haberim yokmuş. Sen tut bu yaştan sonra pencerelerin perdelerini kapamadan soyun.

Hızla uzaklaştım oradan. Çünkü, babamdan nasihatlıyımdır:

— Oğlum, nerede bir cinayet, bir kavga görürsen sakın ha orada durma. Şayet o anda polisler gelecek olursa, kaatili bırakır şahit diye senin ardına düşerler. Ondan sonra yıllar yılı mahkemelerin elinden kurtulamazsın, derdi babam.

Üç sokak geçtim. Bıktım, sokağın ara yerine burma bıyıklı biri, zayıfça birini kıstırmış, elindeki kasaturayla boyuna adamın orasına burasına delikler açıp duruyor. Başka bir adam da, girip çıkan bıçağın istatistiğini tutuyor. Vuran, sordu:

— Kaç oldu lan Fikret?

— 73 oldu Kerim ağbi.

— Hı, yedi tane daha vuracağız. 74... 75... 76... 80...

Bıçağı yiyen adam, çoktan dünyasını değiştirmişti.

— Hayrola yahu, ne yapıyorsunuz? dedim.

Burma bıyıklı, bıçağını yaladıktan sonra:

— Gözün kör mü lan, adam öldürüyoruz işte, dedi.

— Niye?

— 80 kuruş alacağım vardı vermedi. Bizde haraç yedirecek göz varmı lan? Yemin ettim kendi kendime, her kuruş için bir bıçak dedim.

Oradan da kaçtım... Caddeye çıkar çıkmaz, hızla biri geçti yanımdan. Baktım, arkasından da elinde satırı kasap koşuyor.

— Ulan aman, nereye saklansam?

Ben saklanacağım derken, kaçan adam gelsin, benim arkama saklanmasın mı?

— Ağbi kurtar beni!...

— Ulan ben Cames Bond muyum be?

— Üç çocuğum var ağbi.

— Suçun ne?

— Eti beğenmedim.

Kasap geldi, bir tekme salladı bana. Tâ karşı kaldırıma fırlamışım. Başladı adamı satırıyla doğramağa...

— Al ulan işte sana, alâsından bonfile, alâsından pirzola, var mı bir diyeceğin?

O korkuyla kahvenin birine daldım. Garsona:

— Bir çay, dedim.

Gelen çay nasıl, ırmak suyu onun yanında daha nefis. Şimdi ağzımı açıp bir şey söylesem, işin ucunda kelle ısınma meselesi var.

— Çay nasıl diye sordu garson.

— Tavşan kanı garson beyefendi kardeşim, dedim.

— Biraz evvel usta birini temizledi.

— Neden?

— Neden olacak, hıyar çayı beğenmedi.

— Çok güzel kardeşim çok... Ne bilir hıyarlar çayın tadını. Allahaşkına bir tane daha yap şu demli çaydan!

Kahveden çıktım. Ayakkabı boyacısının biri:

— Boyayalım mı ağbi? dedi.

Pırıl pırıl ayakkabılarıma, sonra da ısınan havaya baktım:

— Boya!...

Boya bittikten sonra, boyacıya elli kuruş uzattım:

— Bir lira ağbi, dedi.

— Ah, çok afedersiniz boyacı kardeşim, buyrun yüzelli kuruş.

Köşeyi döndüm. Yakışıklı gencin biri, yapışmış bir genç kızın boğazına, hem boğuyor, hem de ara sıra kızı öpüyor. Kendi kendime:

— Bu da başka bir çeşit sevişme galiba? dedim.

— Ah Şengül ah, niçin karşılık vermiyorsun o benim saf aşkıma? Şu ellerim, bir gün senin o kardan beyaz boğazına mı kenetlenecekti? Gel, son nefesini vermeden, bir daha öpeyim seni!... Uzat bana dudaklarını!... Ama seni öldüreceğim.

Yanaştım:

— Yapma yahu, bırak Personel Kanununu görsün, dedim.

— İçim kan ağlıyor ağabey, dedi genç. Ama öldürmek zorundayım. İlâhî aşkıma cevap vermiyor.

Zavallı kızcağız, gencin kolları arasından kaydı ve yere düştü. Sanki, kızı ben öldür demişim gibi, birdenbire bana dönen genç:

— Bana niçin engel olmadınız?... diye bağırdı. O, daha hayatının baharındaydı, o daha açmamış bir gonceydi. Çok seviyordum onu, çok!...

Başladı kafasını duvara vurmağa.

— Yapma be kardeşim.

— Hayır, Şengülsüz yaşayamam.

— Bir şey değil, bu bina devletin. Vura vura çökerteceksin.

— Nasıl canıma kıyayım öyleyse ağabey?

— Vallahi bilmem ki... Kendini as desem, uzun iş. Beynine kurşun sık desem, tabanca alacak paran var mı?

— Yok ağabey.

— Öyleyse oto... dememe kalmadı, kendini bir otobüsün önüne attı.

Ardıma bakmadan koştum. Postanenin köşesini kıvrılınca, iki kişiyle karşılaştım. Birinin elinde ustura ve tesbih, diğerinin elinde kitap. Karşılıklı duruyorlar. Usturalı soruyor:

— Ortanın solunu kim çıkardı?

— İnönü!...

— İspat et!

— O deyimi ilk kullanan İnönü oldu.

— Hayır, ilk kullanan o değildi!

— O idi!...

— Keserim seni!

— O idi!...

— Al sana!...

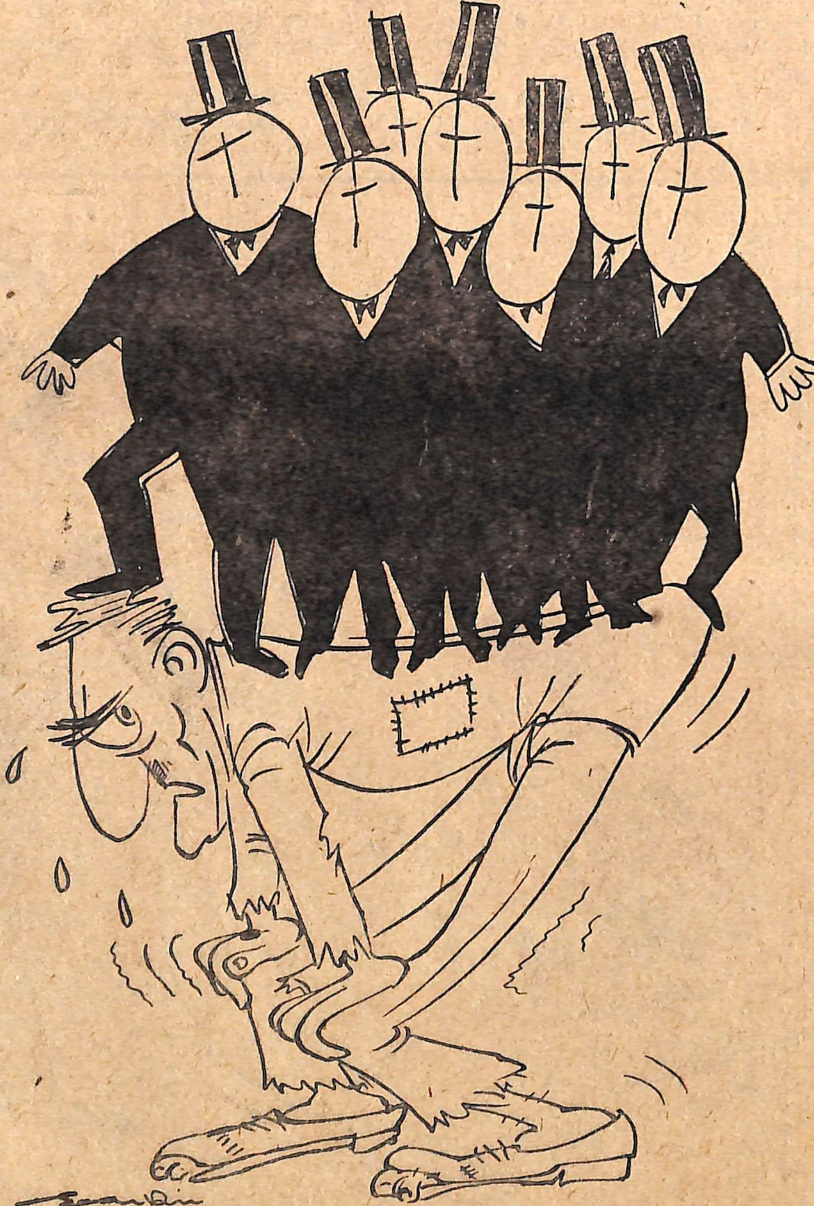
Baktım, eli kitaplının kafası yana düştü, hâlâ ağzı açılıp kapanıyor.

— Yahu niye öldürdün bu genci?

— Allah yoluna!...

— Allah Allah!...

Dar attım kendimi Eminönü-

Vatandaş — Eyvah, bir parti daha kuruluyormuş!

Fal bakar, bakla döker!...

ne. Bir kalabalık... Otobüs biletçisi, elindeki levye demiriyle otobüsün yanında sus pus duruyor. Yaklaştım, fırsattan istifade eden lâhmacuncuya sordum:

— N'olmuş arkadaş?

— Cinayet!...

— Sebep?

— Otobüsün koltuğunu çizen bir müşteriyi öldürmüş.

— Kim?

— İçi vatan, millet aşkıyla yanan bir biletçi.

— Vay anasını!

— Kime diyon lan?

— Yok kardeşim yok, kendime diyorum... Of of, ne güzelmiş lâhmacunlar öyle. Sar bana beş tane!

Yürümeğe başladım. Önüm sıra, bir kadınla bir erkek yürüyor. Adam belli ki belâlılardan. Ördek gibi paytak paytak yürüyor, ara sıra yanındaki kadına yumruk sallıyor:

— Bak ulan Leylâ, diyor, atarsam bıçağı bacağına, o zaman zor açarsın millete bu harita gibi olmuş bacakları. Arınla namusunla, uçlan bizim binliği.

Kadın yalvarır gibi:

— Yapma Kürt Beko, diyor. Vallahi param yok. Neyim varsa sana verdim. Bu akşam danstan sonra soyunma odama gel, vereyim sana...

— Şimdi vereceksin!

— Yok!...

— Demek yok ha! Al sana, al sana!...

Kadın, oracığa kıvrılıverdi. Belâlıya:

— Hayrola ağbi, hesap kitaptaydın galiba? dedim.

— Get ula işine, şimdi hesabın içine seni de sokarım ha! dedi.

Köprü'den geçtikten sonra Karaköy'e vurdum. Köprü'nün başındaki tütüncüden bir sigara alacaktım ki, tütüncü dükkânına hızla bir adam daldı.

— Hayrola yahu? dedim.

— Aman arkadaş beni saklayın.

— N'oldu, ne var?

— Öğrencim kovalıyor.

— Öğretmen misiniz?

— Evet.

— Yahu kardeşim, bizim bildiğimiz eskiden öğrenciler kaçar, öğretmenler kovalardı, şimdi öğretmenler kaçıp öğrenciler mi kovalıyor?

Başka bir olayla burun buruna gelmemek için bir taksi çağırdım. Niyetim, doğruca çalıştığım yere gitmekti...

— Sür, dedim, Şişli'ye.

Biraz gittik, şoför konuşmağa başladı:

— Ağbi, dedi, bir kadın o biçim olursa, önce onu mu öldürürsün, yoksa anasını mı?

— Vallahi bilmem ki, dedim.

— Nasıl bilmezsin ağbi, bizimkini anası sürükledi o yola.

— Vah vah vah!...

— En iyisi önce kaynanamı keseyim değil mi ağbi?

— Vallahi ne deyim?

— Kaynanamı keseyim, kaynanamı. N'olur in ağbi, tam iştaha gelmişken, gidip doğrayayım kaltağı.

İndim arabadan. Zaten pek bir şey kalmamıştı çalıştığım yere.

Kapıdan girer girmez, bizim patronu iki seksen yerde uzanmış gördüm. Başucunda da bir mektup:

«Bütün servetimi dansöz Sevda ile yedim. Ticarî itibarım ve şerefim iki paralık oldu. Artık bundan sonra yaşamak benim için boş...»

Yığıldım patronumun yanına:

— Ulan senin için yaşamak boş... Ya bizim için? Onca çoluk çocuk, ne yiyeceğiz biz bundan sonra?

Ama kolayını bulduk. Birbirimizi yiyoruz. Bakalım, karım mı beni zehirleyecek, ben mi karımı? Yoksa, çocukların tümü elele vererek benim gibi işsiz güçsüz bir babayı, ilmin ve fennin son icatlarıyla ortadan mı kaldıracaklar?

Muzaffer İZGÜ

— Demirel İran ve Pakistan'dan sonra Almanya'ya gitti —

Demirel — Ben leyleği havada gördüm, amma siz havayı görmüyorsunuz Paşam!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Seyyahlara eğlence

MALÛM ya, bizim yutkunarak, iç çerek, diz döverek hasretini çektiğimiz bir sevgili vardır. Aklı az, parası çok bir sevgili... Hani, bir ayartmanın yolunu bulabilsek, işimiz iş: Belediyenin boş kasasından Bedestenin boş kesesine kadar, hepimizin cebi Amerikan dolariyle dolacak!

Ondan sonrası kolay: Asma köprü mü istersin? Yap!... Şişli'den Beyazıt'a tünel mi istersin? Yap! Belediye sarayı, Vilâyet konağı, opera binası mı istersin? Yine yap!...

Seyyah denen devlet kuşundan bahsettiğimi anladınız elbet.

Fakat, gel gelelim, bu havaî mahlûkun şehrimize konmasiyle uçması bir oluyor.

Neden mi?

Gezetelerimizin verdiği habere bakılırsa, eğlencesizlikten!...

İşte, ben de buna şaştım. Hem de çok, çok, çok şaştım.

Efendim, bir Amerikalı Paris'te, Londra'da, Roma'da gülmeyebilir, eğlenmeyebilir. Çünkü Fransa'da otel, Londra'da lokanta, İtalya'da bar, New York'takilerin yanında birer gecekondudur.

Ama, İstanbul öyle mi?... Bir Amerikalı seyyaha günde on parmağını ısırtmak için şehrin içinde on dakika dolaşmak yeter de artar bile...

Durun, şu küçücük sayfada tecrübesini yapalım:

— İşte sayın misafirimiz, İstiklâl Caddesindeyiz... Pardon, çamura mı battınız? Eh, olağan şeydir bu, kusura bakmayın!.. Karşıda sıra sıra dükkânlar: Birinin camekânında, içinde ışık yanan bir naylon bacak: Çorapçı!... Yanında, tepe aşağı yüzülmüş koyunlar sarkan bir başka vitrin: Kasap!... Onun yanında, buğulu camlar arasında güller, sünbüller, karanfiller açmış bir bahar manzarası: Çiçekçi ve onun yanında kapısından kızgın zeytinyağı dumanları savrulan bir meyhane ve onun karşısında da, sömürge mimarîsinin son örneği bir mâbet: Ağa Camii!... İşte, sayın seyyah, bizler, burada yiyor, burada içiyor, burada giyiniyor ve burada ibâdet ediyoruz: Salonumuzun çiçeğinden, mutfağımızın etine kadar hepsi bu caddede... Hattâ sinemalarımız bile!

İşte Karaköy'e geldik. Bakalım, sizin üç katlı asma köprüleriniz bizim Galata Köprüsüne benziyor mu?...

Lûtfen bir kenara çekilip temâşa buyurunuz. Burası nakil vasıtaları müzesidir: Limanda, rüzgâr bekleyen yelkenli mavnadan son sistem denizaltıya kadar işte hepsi karşınızda duruyor. Köprü üstünde, sütçü beygirinden motosiklete, atlı arabadan hususî otomobile, kamyondan sırt hammalına kadar ne ararsanız bulunur. Köprü altında ise, bir mahalle yaşıyor!

Eveeet!... Ağzınız hayretle açıldı... Bir şaheser, değil mi? Fakat siz mübarek cedlerimizin, kollarını göğe açtığı bu Yenicami dediğimiz büyük anıtına değil, karşısındaki bizim yaptığımız sefil barakalara daha çok şaştınız sanırım!...

Sapınız şu sokağa... İşte, Balıkpazarı!... İstanbul halkının bütün gıdası, yağı, şekeri, pirinci, unu, peyniri, zeytini, midelerimize bu mezbeleden gelir! Şu çirkefler içinde sürünen uskumrular, lüferler, barbunyalar, birazdan lokantalarımızda tavalara atılacak, ızgaralara konacaktır!

Daha?... Daha görmek, eğlenmek, şaşmak isterseniz, hay hay... Gecekondu mahallelerimiz sizi bekliyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ
19 Mart 1953

Edebiyat gecesi

HABERİNİZ var mı?... Divan edebiyatı bizim en kıymetli, en zengin, en millî, en Türk edebiyatımızmış!...

Bunu ben söylemiyorum: Ulema efendilerimiz söylüyorlar!

Geçen akşam, Fransız Tiyatrosunda, Edebiyat Fakültesi gençlerinin, güzel, temiz, coşkun bir sanat aşkiyle hazırladıkları Edebiyat Gecesinde biz bu sözleri dinledik!...

Ve bu sözlerin söylendiği sahneden Atatürk'e saygı telgrafı çekildi!...

Kendi kendime düşünüyorum:

Türkiye, cumhuriyetçidir. Divan edebiyatı dinidir: Mühim bir kısmını münacatlar, na'tler, ilâhiler doldurur...

Türkiye, kadını Millet Meclisine bile sokmuştur. Divan edebiyatı, kadını şairin koynuna bile sokmaz:

Şairiz şiyn verir şanımıza
Giremez fahişe divanımıza!

Diye övünür... Ve o gece, Fransız Tiyatrosu sahnesinde okunan:

Bir civan kaşı sarık sarmış efendi başına!

Mısraından, şair Nedim'in sevgilisini tanımak mümkündür...

İşte millî bir kıymet, millî bir edebiyat diye, o gece, gençlere bu edebiyatı methettiler... O gece, bu edebiyat alkışlandı!

Hayır, methedilen yalnız o edebiyat değil, bütün o edebiyatın havasıdır: Cübbesiyle, kavuğiyle, aşkiyle, saltanatiyle!

Fikir dünyamızda bir Zıya Gökalp'ın yokluğu meğer neler söyletebiliyor, neler yaptırabiliyormuş... Korktum!...

Yusuf ZİYA
1937

Yedi kişiyi öldüren insan kasabı yakalandı. — Gazeteler —

Yedi kişinin kasabı...

Otuz milyonun kasabı!

ankara MEKTUBU:
Nimet Arzık

SON DEFA PARİS: BÜYÜK ELÇİLİKTEN ÖTÜRÜ

ANKARA mektuplarına dalmadan son defa Paris'i analım. Biliyorsunuz, ordaki büyük elçiliğimiz, Prenses dö Lambal'ın eski konağı... Prenses dö Lambal, hani şu Mari Antuanet'in arkadaşı, Fransız ihtilâlinin ilk öldürülen prensesi... Yapı onunmuş, sonradan tımarhane olmuş, Maupassant, Beaudelaire, Gérard de Nerval, dâhiyâne delilikIerinin bir süresini burada geçirmişler. Geçmişi zengin...

Güzel de... Sonradan yapılan onarımlar, içini kuşa çevirmişse de... Banyolarında, at koşturabilirsiniz...

Paris için büyücek bir bahçesi var. Eskiden, Sen kıyısına kadar inermiş... Sabahleyin dallarının yeşili, pencerelere vuruyor, insanın içinde ümitler yeşererek...

Bir orijinallığı var: Gece 10'dan sonra, zelzele olsa, üstünüze yüz bin şifalar, ihtilâl olsa (olacak değil ya), ne olsa, dışardan telefonla içersini aramak imkânsız. İçerden dışarsını, evet. Pırrt diye bir yan düğmeyle, kime isterseniz çengel atabiliyorsunuz... Dışardan: İm-kân-sız!..

Allah Allah, olaylara da ne oluyor yani, geceyi seçmesinler koskoca gündüz varken!

Telefon tertibatı öyle. Alındığı zaman yapı, çok paraya malolmuş, telefona sıra gelmemiş. Ondan sonra fem, yarım düzine elçi gelmiş geçmiş ve gecenin sadece dâvetlere yatkın olduğunu düşünmüşler ki, dünyayla, gece 10'da bağlantıyı kesmeyi bunca normal bulmuşlar...

Kime duyursak ki?...

POLONYA BÜYÜK ELÇİLİĞİNDE DÂVET

Yaşlanıp kuruyan bir Mayıs günü... Polonya Dışişleri Bakanı Raplecki şerefine, öğle vakti bir kabul tertip edildi Polonya Büyükelçiliğinde... Bu öğle kokteylleri artık moda, kimseyi işinden gücünden, uykusundan alıkoymuyor. Salonlarda, Ankara Ankara'yla karşılaştı.

Her çevreden insan çağıran elçiliklerden biri Polonya Büyükelçiliği. Kapıda, bir kazanın dize getirdiği ev sahibesi, bastonuna dayanarak, konuklarını karşılıyordu. Elçi, yetmiş bir baharına rağmen dinçti çok. Başbaşa konuşunca dünyanın en ilginç insanlarından... Başbaşa olmayınca, herkes gibi...

Sarışın üzre Dışişleri Bakanı ve eşi ve Çağlayangil dostumuz, neden se geç geldiler. Ahestelikler adamı Çağlayangil, dâveti aceleden terke mecbur oldu... —Va-ziii-fe»... Akar sular durur bu sözün önünde, hele akar su olmazsa...

Kimler mi vardı? Ankara Ankarayla karşılaştı dedim... Kor diplomatik ki, içersinde kimse bana çarpıcı tesir yapmadı... Kor nondiplomatiğin arasında, eski revolüsyonerler vardı, kuzu kuzu. Dünyalarda, eski revolüsyonerler kadar kuzulaşan canlı yok... Sami Küçük hariç... Onun gözü bile ısırıyor, İnönüvâri...

Arasında, gazeteciler vardı... Başta, diken diken, kendisine yaraşan bonesiyle Müşerref Hekimoğlu. Sonda... unuttum...

A.P.'liler bolluktaydı. C.H.P.'lilerden, herkesi Kasım Gülek temsil ediyordu. Düşünün ki bir zamanlar, şimdi C.H.P.'den kopanlar, onu saf dışı bırakmak istemişlerdi... Ne dersin İnönü? Tekkeyi bunca beklemenin ödülü olmamalı mı?... Bir ciddiyet havası dolanıyordu başının üstünde. Gene el sıkıyordu ha bire, amma güleç değildi: Evlendiğini söylediler... Kendisi ne yalanlıyor, ne doğruluyor. Halbuki evlenme bir akt-ı sosyal'dır, daha fazla başkaları için aktedilir!...

Hanımlar, iyiydiler, öğle vakti iyi olunacağı kadar. «Trompe l'oeil», göz aldatıcılıklara pek baş vurulamıyor öğle vakti... En iyileri?... Hepsiydi. O arada, İpek Menderes'in modern Nefertiti profilini, Canan Ataman'ın Yörük Güzeli tipini (Ticaret Müsteşarının kızı), Sevim Ataman'ın (annesi) iddiasız zerafetini, Rebap Kulay'ın (hep ismi geçer mondanite sütunlarında), o zamana kadar, ensede boğulmuş Fransız ihtilâlcisi saçlarını döküp dalgalandırmasını herkes zevkle seyretti.

Yanağından kan damlayan (maşallah!) bir Şinasi Osma, kalabalığı gâh sağa gâh sola istifleyerek dolaşıyordu...

— Pes doğrusu, Paşa... Adam yemekte bizi geçtin!

VE OPERA...

Akbaba, orda en büyük mutluluğum, Opera Genel Müdürünün beni Norman'ın son temsiline çağırması oldu... Opera'ya ayak basmayalı orada bir şeyler olmuştu, iyiye doğru... Mise en scène, müzik, her şey doyurucuydu... Nasıl olmuştu ki?...

Bir de yeni bir soprano var. Kızıl saçlı. Operaya hep son dakkada yetiştiğimden bir program edinemiyorum bir türlü ki, isimlerini belliyeyim...

Belliyemediğim genç soprano, belenmesi gereken cinstendi, ses bakımından. Pürüzsüz, değişik bir sesi vardı, elli senede bir insan kızına nasip olan Daha «full» kullanamıyordu o sesi... Daha jestleri rahat değildi, fazla «Composé» ydi. Hareketsiz dururken, dudaklarını ikide bir büzüyordu. Tabiî ufak kusurları da söyliyeceğiz, ama beş sene sonrası için, bir vaaddi genç soprano, büyüğünden... Eğer tanıdığım bazı sopranoların hayatına sapmasa... Şu hayat yani: Tembellik, umursamamak, vücuduna yağ bağlatmak, okumamak, sanatını sadece lâkırdıyla saymak...

Bizde bazı yıldızcıklar görürüm. Büyük lâflar ederler: Herkes büyük lâf eder bizde!...

— «Ben tiyatro için ölürüm» gibi.

İnsan kıramıyor, amma diyesini dese oncağızlara, fena olmaz:

— «Ölmeğe lüzum yok... Bir sanatkâr gibi yaşasan yeter»...

Onun için, kendini kollasın, kızıl saçlı genç soprano! İsmi?... Sayın Aydın Gün. Bütün Anadolu'nun bu ismi duymasını isterim Operadan... Sadece isim duyuyor Anadolu ama şimdilik böyle, n'apalım!...

Nimet ARZIK

Yazısız

VEDAT SAYGEL

Hekimsiz medeniyet

YENİ öğretmen, kahvede topladığı köylülere:

— Elele verir, samimiyetle çalışırsak, asrımızın nimetlerinden yararlanır, medeni dünyanın insanları arasına karışabiliriz, diyordu. Köylüden çıt çıkmıyordu.

— Meselâ, şehirle bağlantı kuracak yolunuz var mı? diye soruyordu. Kimse ağzını açmayınca, cevabını gene kendi veriyordu:

— Yok! Mikropsuz suyunuz var mı?... Yok! Işığınız var mı?.. Yok! Yılda bir kerecik olsun doktora göründüğünüz var mı?.. Yok!

Köylü iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı.

— Biraz fedakârlıkla bana yardımda bulunursanız kısa zamanda bütün yoklar var olur, atalarınızdan kalan bu güzel köy, sefaletten kurtulur!

Öğretmen konuşmaya başladığından beri sardığı kaçak tütünleri tabakasına yerleştirmeye çalışan Durmuş:

— Boşuna nefes tüketme bey, dedi. Sana canımız kurban! Yol iste, yol yapalım. Işık iste, evine fener takalım. Su iste, ırmaktan güğümlerle taşıyalım. Yalnız ne var ki, medeniyetin hekiminden, tohturundan söz etme bize!

Bu çıkış karşısında şaşıran öğretmen sordu:

— Neden?...

— Medeniyet tohturunun bize ettiği işin acısı hâlâ yüreğimizden çıkmadı da ondan!

Öğretmenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, Durmuş'un ağzından Rüstem sözü kaptı:

— Gel sen hekimden cay da, başka şeylerden lâflayalım bey.

— Peki ama, doktora karşı duyduğunuz güvensizliğin sebebi ne?

— Orasını bir biz biliriz, bir de Allah, dedi Rüstem.

— Çağırdınız da, hastanıza mı gelmedi?

— Yoo, günahı boynumuza...

— Hastanızı muayene mi etmedi?

— Öylesi değil bey...

— Yanlış ilâç mı verdi?

— I-ıh.

— Peki, n'oldu hastanız?

— Sıkılmazsan anlatalım bey. Bir zamanlar bizim buralarda yaman bi pelvan vardı. Şimdi sana yalan gelir, bize gerçek, iki büklüm edip ardından iteklemeden, nah bu gayifenin gapısından sığdıramazdın! Bi kolları vardı mübarek kol değil, ağaç gövdesi! En ünlü pelvanlarla güreş tutar, çevrelerinde bir iki dolanmada pes ettirirdi! Hey gidi aslan, hey... Bi nâra koyverdi miydi bütün köy halkı, «Deprem var» diye otlağa dökülürdü! Anlayacağın, köyün namını cıhana duyurmuştu!

İşte bu pelvanın dizinde önceki güz bi çıban çıktı. Çıban ufarak bi şey ya, acısı büyük! O koca adam aştan uykudan kesildi, sızıdan kıvır kıvır kıvranıyor! Kendi uyumadığı bi yana, sabahlara dek ünnediğinden, köylüyü de uyku tutmaz oldu. Bizi aldı bi telâş... Ya geçmez de araz bırakırsa?... Hem bu şanlı şerefli pelvanın, hem de milletin hali nicolurdu?

Allahtan bizim buralarda ilim irfan sahibi kimseler çoktur bey. Çukurköy'lü Rıza:

— Hiç durman, diye habar salmış. Yaraya çentilmiş soğan sarın.

Sardık. Devresi gün Memiş'in koca ninesi:

— Amanııın, dedi. Kimin aklına uydunuz da, bu haltı karıştırdınız? Böyle yaraya çentilmiş soğan sarılır mı?...

— Peki nidek?

— Gazlayın ki, kanın zehirini alsın!

Güğüklerin Hasan:

— Ülen önüne gelen bi ilâç vermiş, pelvanın bacağını deneme tahtasına benzetmiş, dedi. Yaraya gaz çalındığı nerde görülmüş? Tezekle sıvayın gitsin!

Sığırtmaç Zelo:

— Hangi aklı evvele uydunuz len, dedi. Yaraya tezek netsin? Vurun ısırgan otunu!...

Vurduk ısırgan otunu da... Vurduk emme, Allahını seven bizim pelvanı dutmasın! Eskiden sadece ünneyen adam, başladı mı tren düdüğü gibi ötmeye!...

Otuz iki gün sınadık, bir bacağındaki çıban yavrulaya yavrulaya iki bacağını kapladı! Şaştık kaldık! Köylü sağa sola koşuşup durur, pelvan:

— Ben bi çıbana da, onun sızısına da razıyım. Aman ağalar n'olursa sizden olur, beni eski halime döndürün, diye tutturur.

Benim beşim iriliğindeki pelvan, çocuklar gibi sesli sesli ağlıyor!

Sarı Hafız:

— Len ağalar, dedi. Biz bunu yara belleyip gittik emme, nazar olmasın?

Kitabı açtı ki, hem de nazar! Biz bi yandan cıvardaki ilimli hocalara habar salarken, Sarı Hafız da ilk yardım olsun diye pelvanın babasının kabrinden salâ vakti iki avuç toprak alıp suda eriterek, taze taze içirdi!

Bi kere derdi keşfedilmişti ya, hocaların gelmesini bekliyorduk gayrı! Ha bugün gelirler, ha yarın derken, pelvan makam değiştirmesin mi? Önceden:

— «Ay ayaklarım, oy basamıyom» diye ünneyen adam döneklik edip başlamasın mı, «Oy böğrüm!... Ölüyom anam!» demeye...

Yatak yorgan dayanmıyor pelvana! Yırtıp yırtıp atıyor!

Ülen oğlum bacakların geçmeden, yeni bi hastalığa tutulmak yakışır mı sana?...

— Aman ağalar, diyor, varsın bacaklarım sonraya kalsın. İlkin şu karnımın yanlarındaki sızıyı durdurun hele...

Hadi durdurak emme, «Dur»» demekle sızı durur mu?

Ali Çavuş askerliğini vizite eri olarak geçirdiğinden eli de, aklı da böyle işlere yatgındır.

— Midesini üşütmüş, dedi.

Tezden bi şeyler yaptı yakıştırdı, günde üç öğün içmesini tembihledi.

Üstünden iki gün geçti geçmedi, bi akşam vakti pelvanın evinden bi feryat koptu, gayifenin camları zıngır zıngır öttü! Fırlayıp gittik ki ne görek?... Pelvan yerlerde sürünüyor!

— Len bu halin ne?...

İki gözü, iki ırmak pelvanın!

— Getti midem, diyor. Bacaklarımın sızısına da, böğrümün sancısına da razıyım, emme velâkin kurtarın midemi!

Başbaşa verip çare aramaya başladık.

— Anlaşılan bu oğlana ilâç yaramıyor, dedik. Ne yutturduksa illeti geçmedi. En iyisi ilâcı kesip, hocalar gelene kadar kendi haline bırakalım.

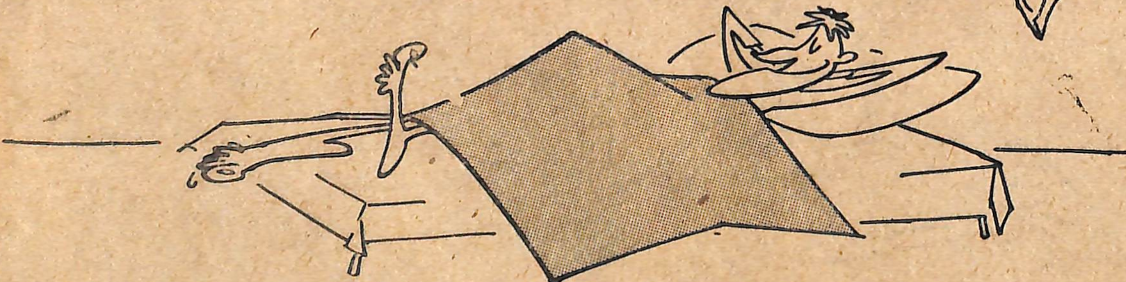
Muhtar:

— Olmaz, dedi. Başlamışken bütün ilâçları sınayalım. Nasıl olsa sonunda ya ilâçlar biter, ya da pelvanın hastalığı!...

Biz böyle kendi aramızda çekişip dururken, aşağı köyün öğ-

— İngiltere bizden sinek istiyor. —

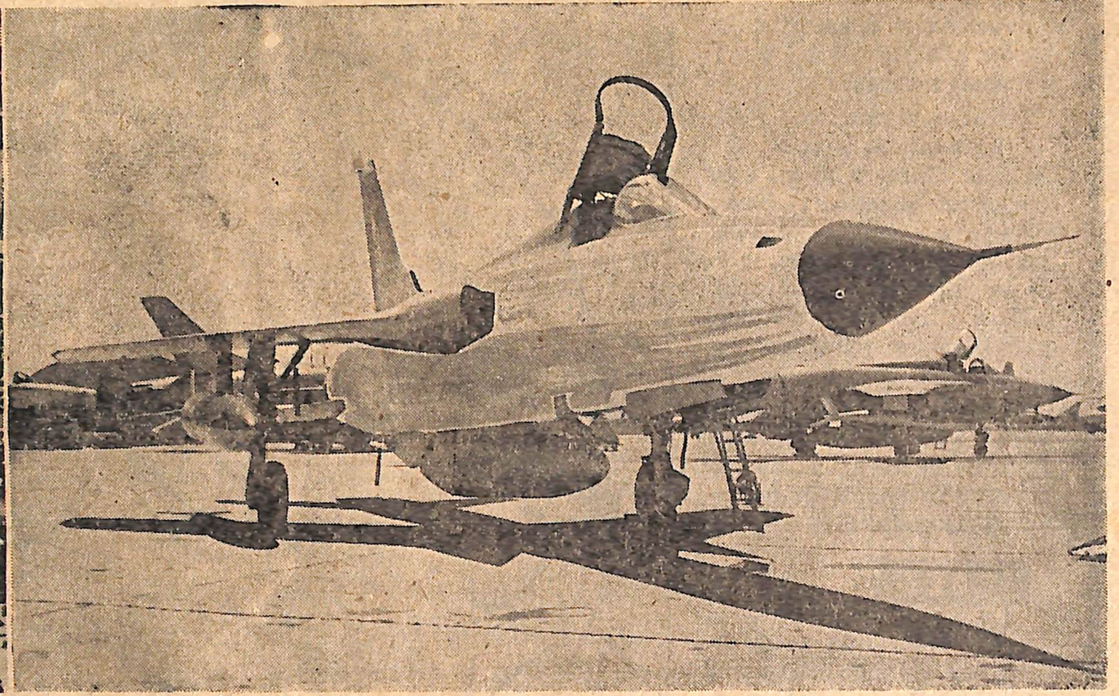

Sinek döviz getirir!...

foto akbaba

Jet Bakan .... Ve makam arabası!

retmeni nerden habar almışsa almış, yanına da iki candırma katıp:

— Bu adamı kocakarı ilâçları ile öldürmenize göz yumamam, diye çıkıp geldi!

— Ülen bey, öldürmek kim, biz kimiz? Bu adam bizim canımız ciğerimiz. Öldürün desen bile ellerimiz varır mı?...

Maksadı başkaymış meğer:

— Ya kasabaya götürüp bi doktora gösterirsiniz, ya da ben sizlere yapacağımı bilirim, diye dayattı!

Hoca neyse emme, devletin candırmasına karşı konur mu?

— Haydi hem bunların gönüllerini edek, hem de medeniyetin hekimini görek, diye pelvanı bi kağnıya atıp, kasabanın yolunu tuttuk!

«Hekim, hekim» diye yırtındıklarına göre, bi bildikleri vardı elbet. Şöyle bi bakışta pelvanın derdini anlayacak, bi kaç kutu merhemle ayağa kaldırıp, güreş tutması için çayıra salacaktı zaar.

Gel gör ki, kasaba hekimi de bizden fazla bi şey bilmiyormuş. Eski urba alıyormuş gibi sağına soluna bi baktı:

— Hayır yok, bu adam çürümüş, dedi.

Aman bey, bu kütük mü ki çürüsün?

Hastanın şeherde bi hastaneye yatırılıp, tepeden tırnağa iyice bi onarılması gerekiyormuş.

Pelvanın çifti çubuğu, köyde nesi varsa ucuz pahalı satıp, Ali Çavuş, Memiş, bir de ben, yeniden düştük yollara! Cazgır gibi bağıran pelvan sırtımızda, şehrin en ünlü doktorunun karşısına dikildik.

— Zoru neresinden? diye sordu doktor.

— Zoru olmadık yeri yok ki bey, dedik. Hangi birini sayak?

Sıkı bir muayeneden geçirdi:

— Hemen hastaneye yatırılsın, dedi.

Yatırdık pelvanı. Doktor:

— Heyete çıkarılsın, sonucunu size sonra söylerim, dedi.

Heyet kapısında dikilip akşamı yaptık. Hani maksadımız pelvanı görelim de, bi isteği olup olmadığını soralım. Odadan ilk çıkan doktor:

— Mide perişan, dedi. Ameliyat gerekecek!

Gariptir, acıyın dememize kalmadan başka biri:

— Böbreklerle safra kesesinde hayır kalmamış, dedi. Kesilecek!

— Bey ocağınıza düştük, bunun bi kolayı yok mu derken, en büyükleri:

— Bacaklar bitmiş, dedi, ikisi de gidecek!

Donduk kaldık! Len gardaşım, hani medeniyetin doktoru adamı iyi ederdi? İyileşmesinden geçtik, pelvan kurban ediliyor!

— Etmen doktor, dedik. Bu kadar insafsız olman. Karşınızdaki gâvur değil, bi müslüman evlâdı...

Bana mısın demiyor doktor:

Sorduk:

— Peki neresinden kesilecek?

— Dizlerinden!...

Pelvan sırf kendi bağırdığından, doktorun dediklerini duymuyor. Susturup sorduk:

— Vaziyet böyleyken böyle... Sen ne dersin yiğit?

Ağzını kulağıma dayayıp:

— Pazarlık edin emmi, dedi. Analarının gözüdür bunlar. Pazarlığa girişin. Ne kadar az kestirirsek, kâr kârdır.

Ben pek pazarlık bilmem ya, bizim Ali Çavuş:

— Bey, dedi, parasının pek kıymatı yok emme, gel şunu dizden değil de, bileklerden kes!

Bi pazarlık, bi pazarlık, adam santim inmiyor! Sonunda pelvan:

— Bırakın kessin gayrı, dedı. Bitsin şu sızılar!

Bacaklar gitti, öteki ağrılar yerli yerinde... Böbreklerin taş bağladığını söyleyen hekim:

— Yaşamasını istiyorsanız, ameliyat geçirmesi şart, diyor.

Bi yandan Memiş:

— Gardaşım pelvan kısaldı kısalacağı kadar, hiç olmazsa kalan kısmını kurtaralım, diye başımın etini yiyor!

Ali Çavuş, pelvana:

— Yörü len, diyor, yoğusam kese kese tüketecek bunlar seni!

Oğlan canından bezmiş:

— Bırak emmi, diyor. Alacaklarını alsınlar da, kalan yerim sancısız kalsın.

Uzatmayalım, bıçağı kapan asma kütüğü gibi budadı pelvanı! Son ameliyatta safra kesesi alınacaktı. Odadan pelvanın çıkmasını beklerken, doktor çıktı:

— Aman bey, dedik, bizim oğlandan ne haber?

Gözleri ışıl ışıl:

— Kurtuldu, dedi.

Sevinçten uçan Memiş:

— Elinize sağlık bey, dedi. Başka nesi kaldı?

— Sırtındaki yepyeni urbaları...

Sözü biten köylüye öğret sordu:

— Peki pehlivan?...

— Kesile kesile ondan bi şey kalmamış bey, dedi köylü. Medeniyetin yolu, ışığı neyse emme, tohturu mu?... Dağlara taşlara!...

Vedat SAYGEL

Olmıyacak işler

Anlayış bekliyoruz kuru kuru lâf değil.
Küskünlüğün süresi altı aydan geç olmaz.
Eski sevgilileri unutmak insaf değil:
Eskisi olmayanın yenisi de hiç olmaz.

Tenlerde hoş kokular, gözlerde câzip renkler,
Kısaldıkça kısaldı hanımlarda etekler.
Bunları göre göre ne halt etsin erkekler?
Zevk sahibi kişinin yüreği kerpiç olmaz.

Korkuyu yok etmeli âşıkların düşünden,
Haz duymalı kızların o tatlı gülüşünden.
İşi biten kadının kavgasız dönüşünden
Daha büyük mutluluk, bedava sevinç olmaz.

Pintiler hesap etsin kuruşu kuruşuna,
Yaşlılar zor tırmanır gerçek aşk yokuşuna.
Bu kadar nazlanmalar, boyanmalar boşuna:
Ne miktar özense de kart tavuk piliç olmaz.

Salâhattin KUTLU

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

25 yıl sonra...

Sabah sabah iç karartıcı bir haber: «Türkiye 25 yıl sonra ormansız kalacaktır!»

Yalnız ormansız mı?... Bilim adamlarımızın açıkladığına göre, Türkiye 25 yıl sonra yolsuz kalacaktır; sanki suyu varmış gibi, susuz kalacaktır; gençliğin artışı oranında okul yapamadığı için, okulsuz kalacaktır; sahilleri parselleyenler yüzünden, sahilsiz kalacaktır!

Ve yıllardır dilden düşürülmeyen «Mâmur ve müreffeh Türkiye» dedikleri, galiba hiç bir şeyimiz kalmadığı zaman kurulmuş olacaktır!

SALI

Bir bana, bir sana

Devlete ait olan kampların yarısı turistlere ayrılacakmış.

Öbür yarısına da nasıl olsa bir takım açıkgözler sahip çıkacak, geriye kalıyor gerçek ihtiyaç sahiplerinin durumu... Fakat yetkililer ona da bir formül bulurlar elbet. «Bu bana» derler, «Bu sana» gene güneş görmeyen tek gözlü gecekondu odası kalır garip memur Hasan'a!...

ÇARŞAMBA

Teknik arıza

Revizyondan geçen kabinenin yeni Sağlık Bakanına, gazeteciler güzel bir isim taktılar: Jet Bakan!

Resimli roman kahramanlarını izler gibi, şimdi Jet Bakanımızın maceralarını izliyoruz.

Demirel başını uçağın kapısına çarptı. — Gazeteler —

Kalkınma!

«Jet Bakan, gece yarısından sonra bir hastaneye baskın yaptı!»

«Jet Bakan, kapıcı tarafından hastaneye alınmadı.»

«Jet Bakan, asansörde mahsur kaldı!»

«Bir gece içinde Anadolu'dan Trakya'ya geçen Jet Bakan, hastaneleri bakımsız buldu!»

«Zeynep Kâmil Hastanesini denetleyen Jet Bakan, gördüklerinden son derece memnun oldu.»

Jet Bakanla ilgili en son haber de, bugünkü gazetelerde: «20 günde 12 il dolaşan Jet Bakan yoruldu!»

PERŞEMBE

Anahtar kimde?

Yeni partinin prensiplerini açıklayan Feyzioğlu, «Kırksekizlerin hepsi de kurucu sayılıyor» demiş.

Yaa... Peki, kim kuruyor kuzum bunları?...

CUMA

Her çatışta...

İnönü, «C.H.P.'den ayrılanlar, bize çatarak yaşar» demiş.

Sayın Paşamızla aynı fikirdeyiz. Yalnız bizi düşündüren, her çatışmada elli kişilik bir parça koptuğuna göre, acaba bundan sonra C.H.P. nasıl yaşar?

CUMARTESİ

Mesele

İstanbul'un çöp meselesi, parasızlıktan ortada kalmış.

Habere sevindik doğrusu... Çünkü bizim bildiğimiz, çöp meselesinden başka imar meselesi ortadaydı, trafik meselesi ortadaydı, su meselesi, elektrik meselesi, mesken meselesi, sağlık meselesi, hattâ hattâ İstanbul'un kendi bile ortadaydı. Demek teker teker hepsi halledildi, şimdi yalnız çöp meselesi ortada kldı!

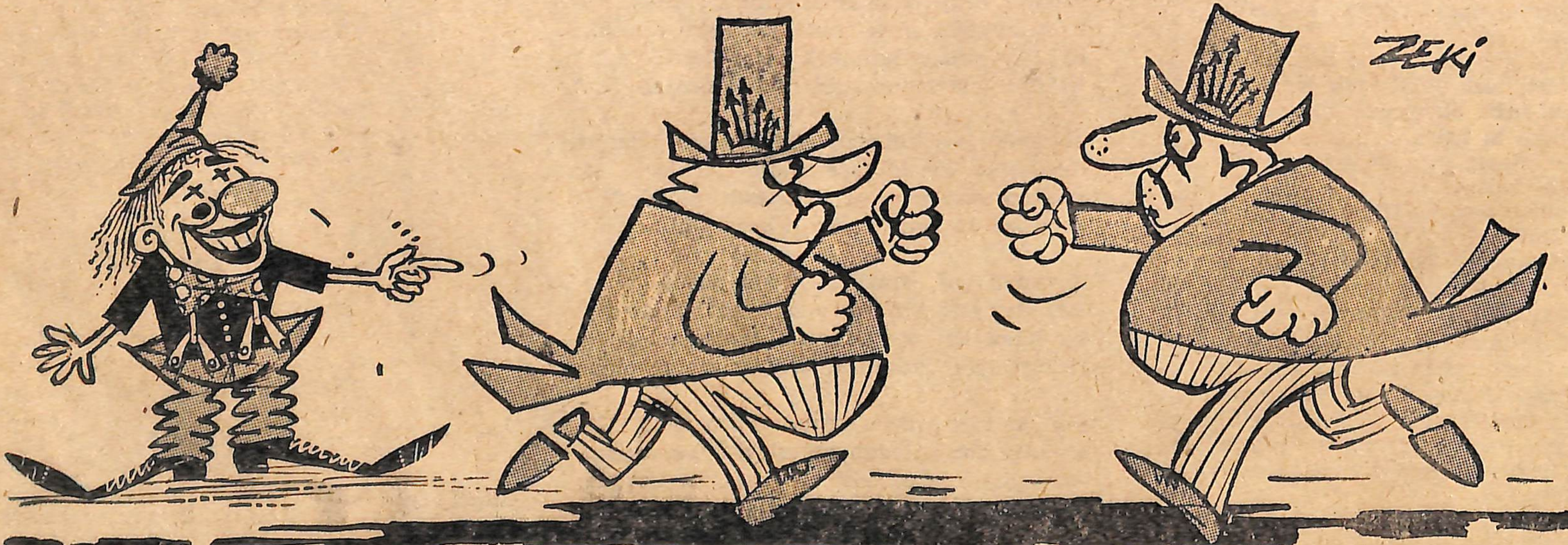
PAZAR

Mücadele

Parti teşkilâtı gibi çalıştığı gerekçesiyle, istifa eden 30 temsilci, Komünizmle Mücadele Derneğine cephe almış.

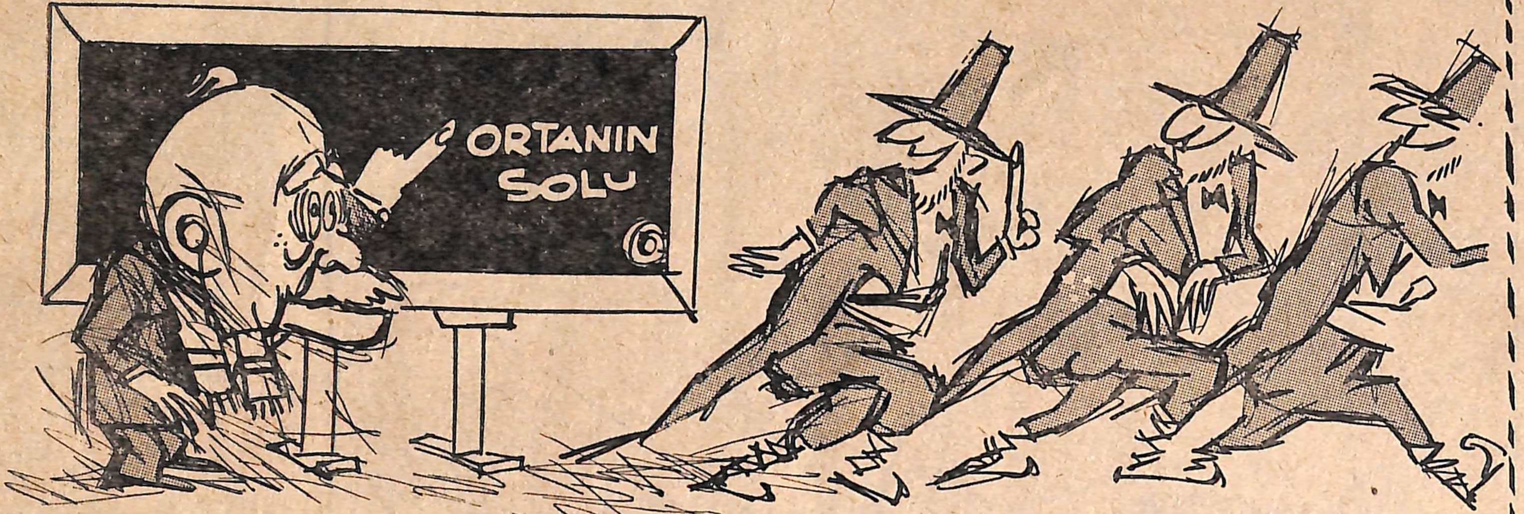
Eh, dernek tabelâsındaki «Komünizmle» sözcüğünü değiştirip, tabelâyı şöyle yazmak gerekecek galiba: «Üyelerle Mücadele Derneği!»

C.H.P.'de ikilik büyüyor. — Gazeteler —

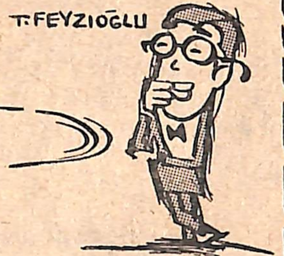
— Kah, kah, kah... Verin öpeyim elinizi üstadlar!

KAYSERİ C.H.P TEŞKİLÂTINDA İSTİFALAR BAŞLADI. - Gazeteler -

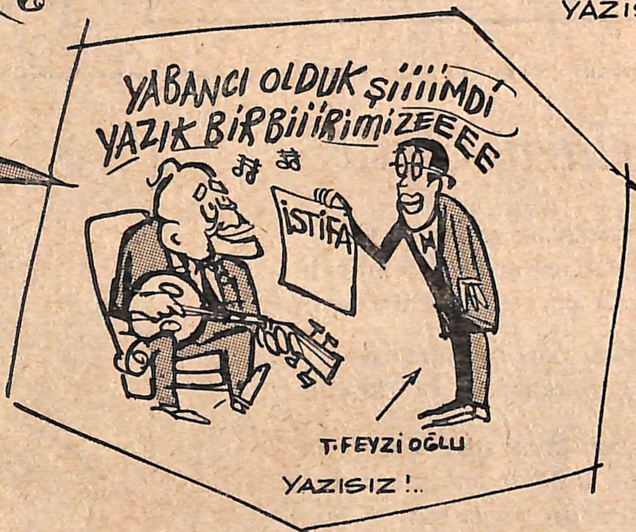

— OKUMAMIZ YAZMAMIZ YOK AMMA, KAYSERİLİYİZ PAŞAM !..

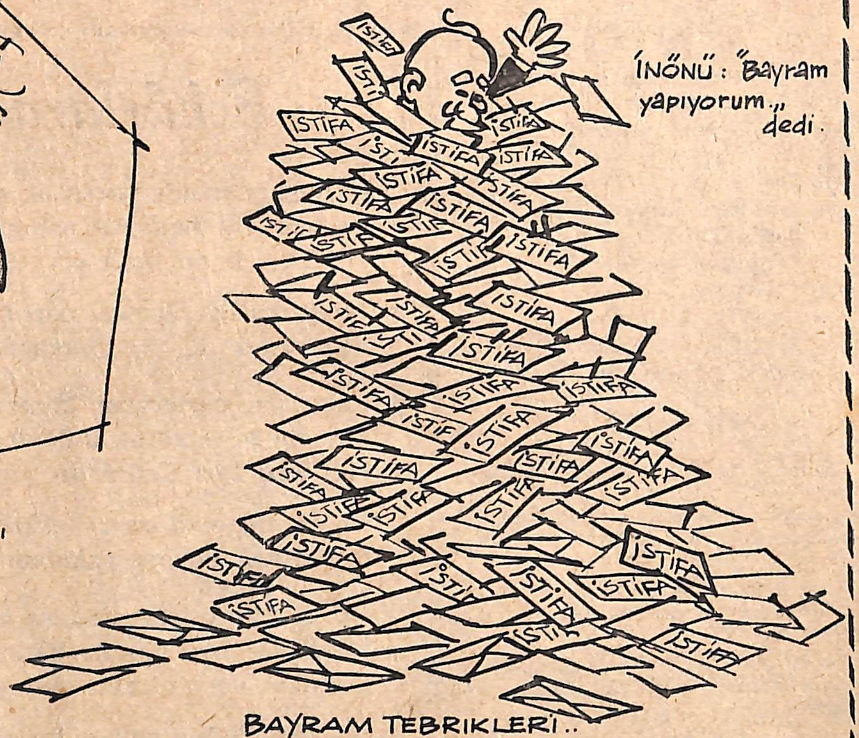
YAZISIZ

YAZISIZ !..

İNÖNÜ : " Ben rüya görmem ,, dedi

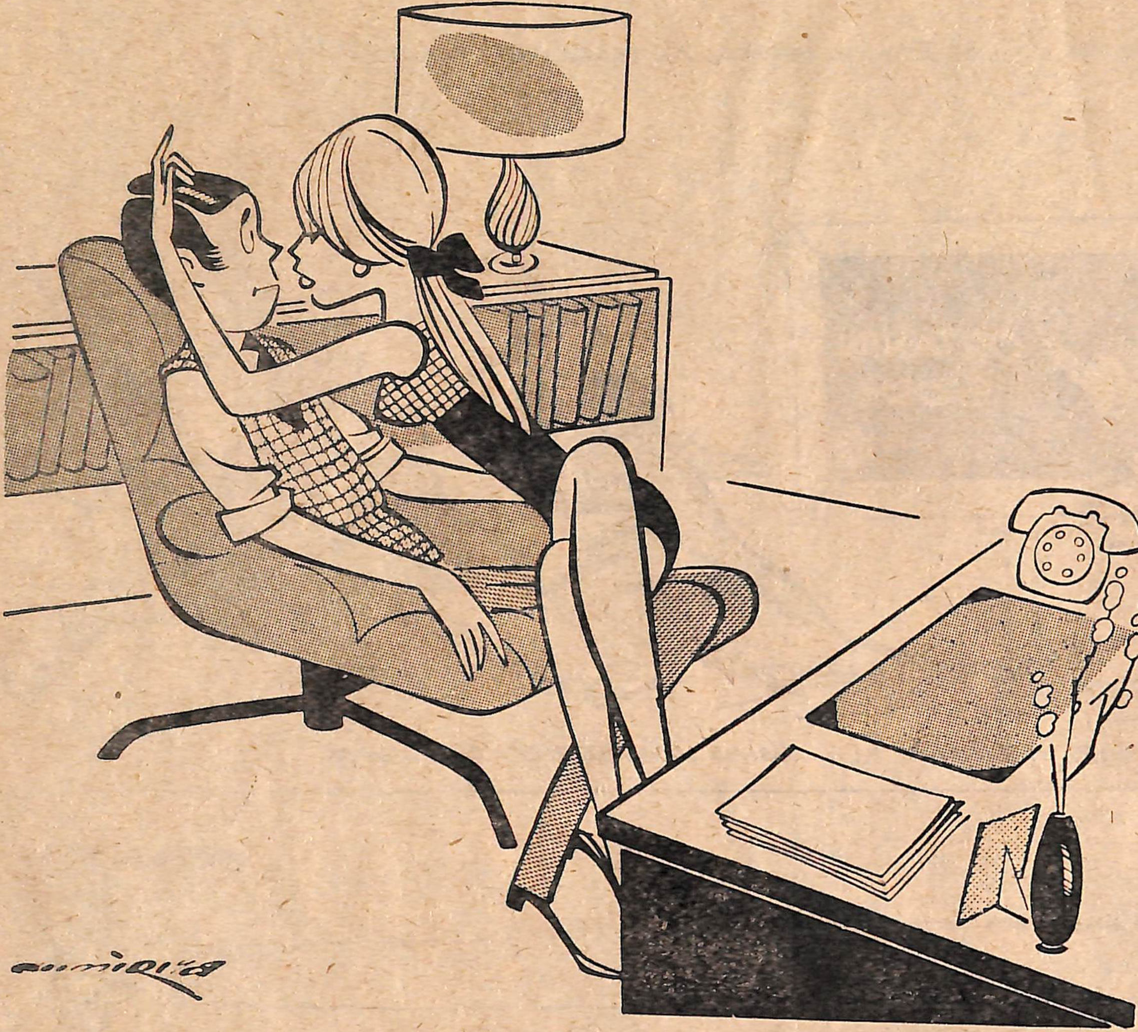
— Gördüğüm rüyadır inşallah !.

İNÖNÜ : "Bayram yapıyorum ,, dedi.

BAYRAM TEBRİKLERİ ..

— Seninle evlenmek mi, deli miyim ben?... Yerimi başka birine bırakayım!

— Bu mini-etekle memurlar arasınd
benim odamda çalışacaksın!...

Mantık

Ayşın, Aysel'e yan yan bakarak alaylı bir tavırla sordu:

— Demin seni sarılarak öpen adam kimdi kuzum?

— Eniştem.

— Ayol nasıl enişte o öyle?

— Neden?

— Nedeni var mı ayol, seni yiyecek gibi öptü.

— Öyledir o, aldırma.

— Peki ablan kıskanmıyor mu?

— Ben onu kıskanıyor muyum?

Müştemilât

Newyork'ta turist olarak bulunan bir İran'lıya, dünyanın en büyük binalarından Empire State Building'i göstererek nasıl bulduğunu sordular.

İran'lı bakıp bakıp, küçümseyerek dudaklarını büktü ve şu cevabı verdi:

— Bizde böyle evcikleri apartmanların yanına müştemilât olarak yaparlar...

Ne arıyormuş

Orta yaşlı adam, yirmi dakikadan beri bir telefon kabininin önünde bekliyordu. Kabinin içindeki genç kadın durmadan telefon kataloğunu karıştırmaktaydı. Nihayet sabırsızlanan erkek kapıyı aralayarak:

— Aradığınız numarayı bulmanıza yardım edebilir miyim madam? dedi.

Genç kadın kırıtarak:

— «Çok çok teşekkür ederim» dedi. «Ama ben numara aramıyorum. Bir arkadaşımın çocuğu doğacak da ona isim arıyorum!»

Bekârlara Öğüt

Kafanızın içinde varsa bir parça beyin,
Ey bahtiyar bekârlar sakın ha evlenmeyin.
Evlilik cehennemdir siz ne derseniz deyin.

Onu arzu edenler şuursuz bir sarhoştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Esmerler, sarışınlar, kumrallar sizin için,
Evlenip bir kadına kul olmaktan vazgeçin.
Her gün ayrı dudaktan sevda şarabı için.

En mutlu evlilikten bekârlık daha hoştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Boş bir ümit uğruna taşa tohum ekilmez,
Bu geçim zorluğunda kadın kahrı çekilmez.
Evliliğin derdini evli olmayan bilmez.

İki günlük bir evli gülmeyi unutmuştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

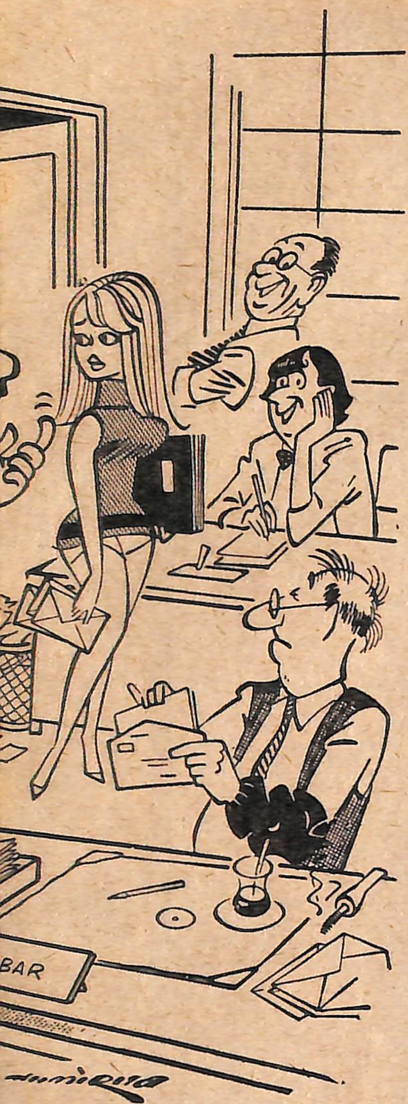
Yaklaşın ben söyleyim siz de bana hak verin,
Hanımlar işitmesin, kulağı vardır yerin,
Hayatı kâbuslarla geçiyor evlilerin.

Evlilik buz üstünde yapılan soğuk duştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

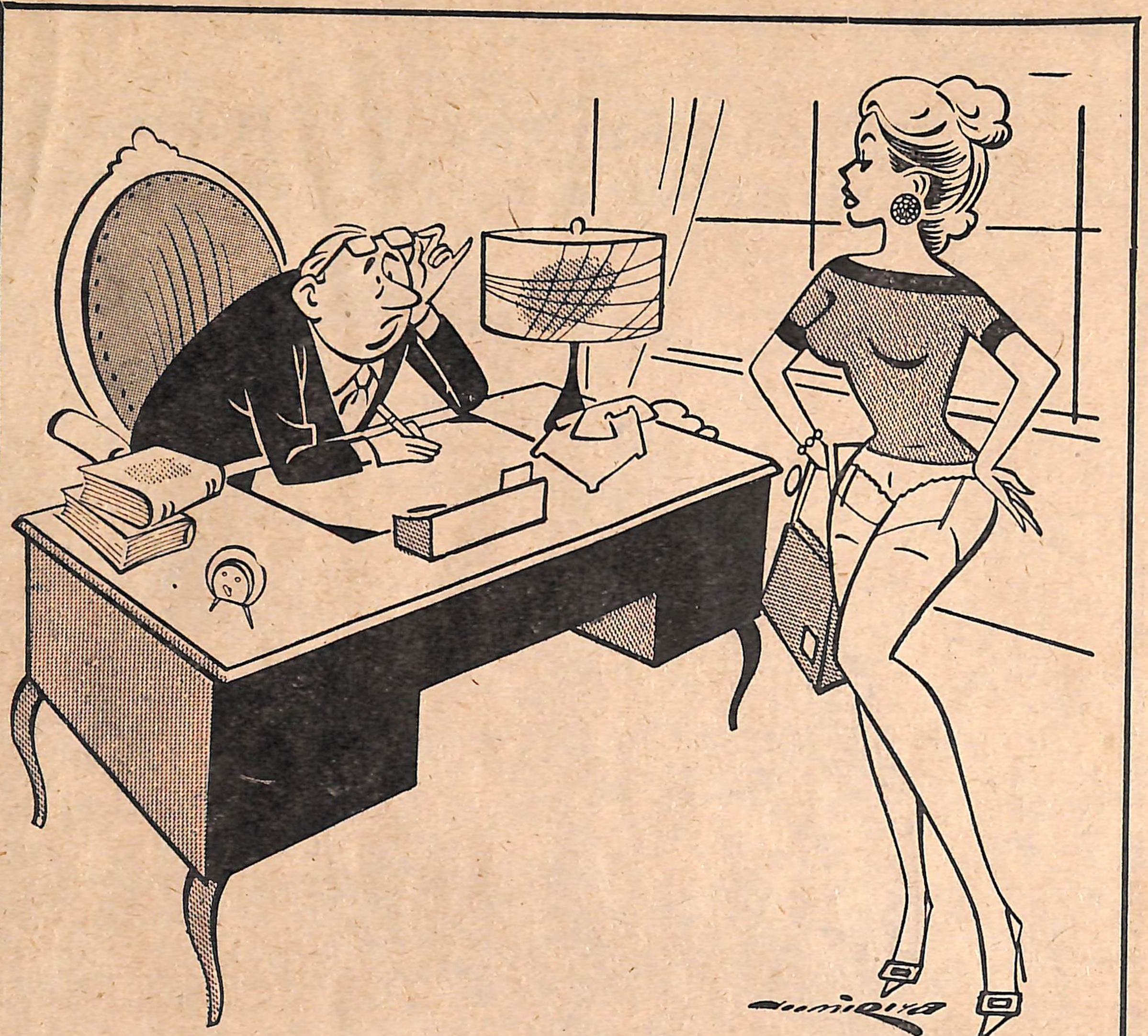
Aile hukukunda değişmez bir kuraldır,
Sen kıral olsan dahi evde hanım kıraldır.
Haddine düşmüş ise bir gün ona baş kaldır.

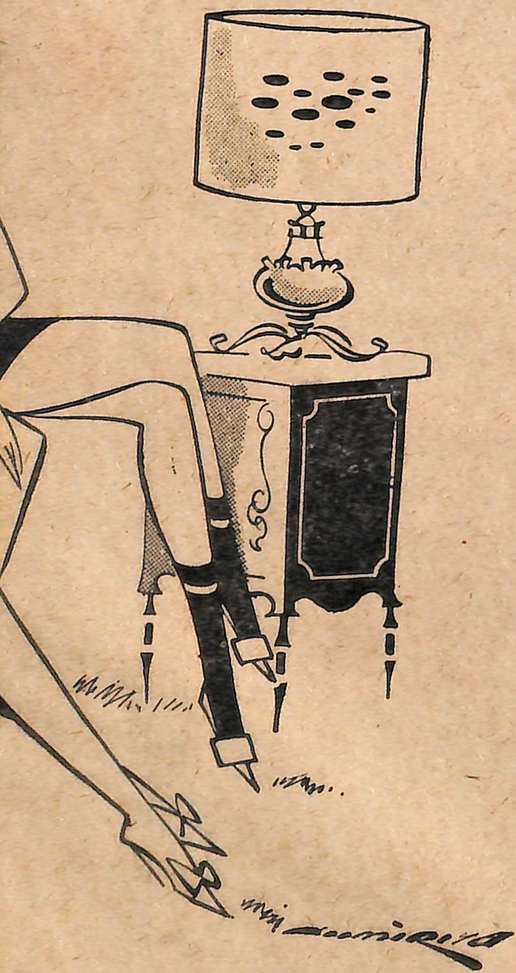
— Çok ciddi, çok namuslu genç.

...dolaşma, ayıp oluyor... Bundan sonra

— «Sizi büroda mini-etekle görmek istemiyorum..» demiştiniz de!...

...anlanmadan evlenmek istiyor!...

Bekârlara Öğüt

Yüzbin ah işitirsin bir evliyi konuştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Hanımın masrafına hazineler dayanmaz,
Sen borca boğulsan da onun yüreği yanmaz,
Hangi evli hasretle bekârlığını anmaz?

Evlilerin halini bir öğren; sor soruştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Evlenince ilk işin etrafı süpürmektir,
Ödevini yapmayan alır hanımdan tekdir,
O fareden korksa da kavgada gözü pektir.

Kaçak güreşsen bile âkıbetin hep tuştur,
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Kirli bir tabak kaşık kalmamalı mutfakta,
Asıl güçlük her hafta çamaşır yıkamakta,
Her gece bir siteme dayanırsın yatakta.

Evlilik mihnet dolu amansız bir yokuştur.
Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur.

Evlenince bir erkek zor görür sinemayı,
O pişirip yedirir çocuğuna mamayı,
Ey bekârlar bırakın ateşle oynamayı.

Evli erkek ökseye yakalanmış bir kuştur,
Evlilik bir ölümdür, lâfın gerisi boştur.

M. Ayhan BERHEM

Borç

İki arkadaş yolda karşılaştılar Biri sordu:

— Bana eli lira borç verir misin?

— Veririm, ama ne zaman ödeyeceksin?

— Ay başında.

— Söz mü?

— Söz!...

— Ya ödemezsen?...

— Sen de bir daha vermezsin...

On misli

İki hizmetçi konuşuyorlardı:

— Demin hanım sana niye bağırıyordu?

— Bir tabak kırmıştım da...

— Peki, sonra nasıl susturdun?

— Derhal parasını ödeyerek

— Enayi misin ayol?

— Niye enayi olayım canım?... Akşama bey gelince, nasıl olsa on mislini sütyenimin arasına sıkıştırır...

Dert kumkuması

Güçlükle yürüyen bir adam kendini parktaki sıralardan birine atarak içini kuvvetle çekti. Istırapla kasılan yüzü büyük bir acı çektiğini gösteriyordu. Geçenlerden biri merhametle:

— Hasta mısınız hemşerim? diye sordu.

— Hayır. Sadece ayaklarım çok ağrıyor. Çünkü ayakkabılarım çok küçük. Düşünün kırk bir numara giyerken, ayağımdakiler otuz dokuz.

— Peki, ne diye iki numara küçük ayakkabı satın aldınız?

— Bilhassa öyle aldım... diye bedbaht adam cevap verdi. Bilhassa!... Beni anlayın: Nefret ettiğim bir işte çalışıyorum, karım beni aldatıyor, büyük oğlum sağa sola borçlanıyor, kaynanam bana hayatı zehir etmekte! Şimdi, yegâne zevkim eve girince ayağıma çok küçük gelen bu pabuçları çıkarmak ve terliklerimi giymek! Beni anlıyorsunuz değil mi?...

"Baharlık-Yazlık" elbiseniz için
Altınyıldız'ın 1967 çeşitlerinden

ALTINYILDIZ

SUNSET

İlk defa bu mevsim piyasaya sunulan yepyeni bir kumaştır. Tüy gibi hafiftir. Serin tutar. Buruşmaz. Şahane görünüşlüdür. 12 moda rengi mevcuttur.

Altınyıldız SUNSET kumaşından bir miktar piyasaya dağıtılmıştır.

Altınyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 1119 — 75)

TAŞRALI bir sinemacı ile, iş hanlarından birinden içeriye girmiştik:

— Sen şu kahvede azıcık otur, dedi. Bakayım bol göbekli, soyunma sahneli yeni filmler çıkmışsa ucuzlarından birkaç tane alalım. Bilirsin ya... Anadolu'da iyi iş yapar bunlar.

Kendime bir kahçe ısmarlayarak, arkadaşı beklemeğe başlamıştım. Kahveden daha bir yudum almıştım ki, genç bir kız yanıma sokuldu. Düğme gibi küçük dudaklarını, benim bir haftalık traşlı yüzümde gezdiriyor, bir yandan da söyleniyordu:

— Siz burada, böyle basit bir kahvede, tahta sandalyelerin üzerinde ha? Olmaz, vallahi olmaz! Rüya görüyorum her halde? Yürü, şekerim bizim eve. Annem dostu ile beş çayı içmeye gitti. Ben sana kendi elcağızımla bir kahve pişireyim de, gör ev hanımlığımı.

Bu beklenmedik benzetiş karşısında şaşırmıştım:

— Ya... Yanlışlık yapıyorsunuz galiba. Ben sizi ta... tanımıyorum... Şey, yani... Kim olduğunuzu birdenbire hatırlayamadım da...

— O kırkını çoktan aşmış, aşifte bozması şırfıntı ile film çevireli etrafınızı gördüğünüz bile yok. Hadi kalk gidelim. Bu sefer elimden kurtulamazsınız... Atlatmağa kalkarsanız: «Yangın var!» diye bağırır, handakileri başınıza toplarım. Yeni filminizi benimle çevireceksiniz! Ben de meşhur olmak istiyorum. Gencim, güzelim. İstediğiniz kadar soyunur, seyirciyi çileden çıkarabilirim.

Kız beni meşhur bir artistle karıştırıyordu. İşin kötüsü yanlışlık yapmakta olduğunu anlatamıyordum:

— Bırakın artistliği, ben sinema seyircisi bile değilim. Çocukluğumda Mısır filmlerine gider, Yusuf Vehbi'yi, Abdülvehhab'ı, Emine Rızık'ı, Ümmü Gülsüm'ü seyrederdim. Yaş ilerledikçe baktım, Türkiye'de bütün işler film... Politikamızın, kalkınma çabamızın, sosyal düzenimizin beyaz perdeden farkı yok. Koyverdim sinemanın yakasını.

— Pışşşt... Bana bakın, mantara basan cinsinden miyim? Bir gözünüz takma imiş. Herkesten gizlemişsiniz. Az önce Sinema dergisinde okudum. İşte şu sol gözünüz...

Böyle deyip de elini sol gözüme doğru uzatmaz mı... Gözüm çıkıyor sandım:

— Hamfendi, dedim. Ben ne artistim, ne de kör.

Bu sefer sağ ayağımı yakaladı. Eliyle: «Pat! Pat!» diye vurmağa başladı:

— İşte bu ayağınız da takma imiş. Amerika'ya gittiğiniz zaman taktırmışsınız. Gazeteler öyle yazmıştı.

Bu kadar teklifsizlik karşısında daha fazla dayanamadım. Başında sarı bir alev gibi uçuşan saçlarından yakaladım:

— Rahat duracak mısın, yoksa burada herkesin içinde seni bir güzel pataklayayım mı?

İş bu kerteye gelince, az önce kahveyi getiren iri yarı garson yanımıza sokuldu. Önce hiçbir şey söylemeden bıyıklarını burdu. Sonra elini beline götürdü:

— Mahallebi çocuğu, önce yaylan bakalım buradan... dedi. Sana gelince... Ulan kaltak, söyle bakalım seni kalbinden mi, ciğerinden mi, beyninden mi?... Hangisi daha soyetik olacaksa söyle de, orandan zımbalayayım!...

İş şakaya benzemiyordu. Kadının hesabı görüldükten sonra zımbalanmak sırası bana gelecekti.

Olanca kuvvetimle bağırdım:

— Poliiiis... Yetişin, adam öldürüyorlar. Can kurtaran yok mu?...

Zabıta tarihinde belki de ilk defa, polis, cinayet işlenmeden önce olay yerine yetişmişti. İki polis seğirtmiş, elinde tabanca ile bu sefer namluyu bana doğru çeviren müstakbel kaatili yakalayacaklarına, beni yakalamış, kollarımı sımsıkı tutmuşlardı:

— Beni ne diye tutuyorsunuz yahu?... diye bağırıyordum. Karşımdaki silâhlıyı yakalasanız ya!

Polis memurlarından şişman olanı sırıttı:

— Mahkemenin işini golaylaştırıyoz, dedi.

— Ne mahkemesi birader?... Siz biraz daha sallanır da, silâhlı haydudu serbest bırakırsanız tetiği çekecek. Mahkeme yerine, tahtalıköye gideceğim...

— Seni tek gurşunla zıbardırsa, iş taammüde girer. İlk celsede hâkim idam kararını verir. Seni salar da, ötekinin üzerine yörürsek... O zaman şap gibi yanarsın hemşerim. Sen kaçmaya çalışınca tek gurşunla seni furamaz... Mecbur kalır dört beş el ateş itmeğe... O zaman bedavadan ölmüş olursun. Herif mahkemede:

— Havada uçan kuşlara beş el ateş ettiydim. Bi tanesi de maktüle değmiş. Beratımı istiyom... dedi miydi ailen kaatilden kefen parası bilem talep idemez. Selbes dur da, seni öldürecek olan gurşun ceza kanununun taammüt maddesine tıpatıp uygun olsun!...

Bunlar polis değillerdi mutlaka. Polis elbisesi ile tımarhaneden firar etmiş iki deliye benziyorlardı. Polis kıyafetli delilerin elinden kurtulmak için daha yüksek sesle bağırmaya başladım:

— Burada ümmeti Muhammet yok mu? Yetişin!...

Silâhlı garson bana doğru bir adım daha attı. Namluyu göğsüme dayadı:

— Adımın Ümmet olduğunu nereden biliyon, lan?... Cebinde esrar, kaçak eşya, tabanca, bıçak varsa polis ağabeylere teslim et de öldükten sonra hakkında kovuşturma itmesinler.

Hayata vedâ etmeden önce duyduğum son kelimelerdi bunlar. Tetiğe asılınca üç el silâh sesi ortalığı çınlattı. Ben cansız yere düştüm...

İki kuvvetli kol, beni havaya kaldırıp, ayıltmak için uğraşmaya başlayınca, ahrette hesap vermenin sırası geldiğini anlamıştım.

— Okey... Bravo... Rol değil bu... Tıpkı gerçekten ölüm...

Diye bağırıyordu, beni iri kollarıyla ayakta tutmaya çalışan gözlüklü adam...

— Demek ben sahiden ölmedim ha? Öbür dünyada değil de, bu dünyada mı yaşıyorum?

— Sanat dünyasında asırlarca yaşayacaksın. Rejisörlük hayatımda gerçek gibi ölen artiste ilk defa rastlıyorum!

İşin içyüzü daha sonra anlaşılacaktı. Oturduğum kahvede film çekiliyormuş. Ben işe başlandığı sırada oraya gelmişim. Roldeki artist tıpkı bana benziyormuş. Beni o sanıp, işe devam etmişler. Kahvedeki kız, eli tabancalı garson, polisler... Hepsi filmde rol alan artistlermiş. Ben de işin farkına varmadan, kameranın karşısında başarı ile oynamışım! Rejisör iltifatlar yağdırarak sırtımı sıvazlarken, yerine oynadığım gerçek artist nefes nefese kahveden içeriye girmişti:

— Treni kaçırdım, dedi. Taksi kiralayarak gelebildim. Sizleri fazla bekletmedim ya?

Talihsiz oyuncu yalnız treni değil, filmdeki rolünü de kaçırmıştı!...

Burhan ESEN

※

Masaj

Berl ve Nathan, İkinci Dünya Harbinde en ileri hatlarda çarpışırlarken, aynı bomba ile bacaklarından yaralanırlar... Hastahaneye kaldırılırlar... Doktor ikisine de masaj verir. Berl çok bağırır ve durmadan çok acı çektiğini söyler... Nathan'ın sesi çıkmamaktadır, acısını içine atıyor gibidir... Berl bir gün dayanamaz, sorar:

— Bacağına masaj yaparlarken canın acımıyor mu?

— Ben deli miyim yahu! Masajcıya öteki bacağımı uzatıyorum!...

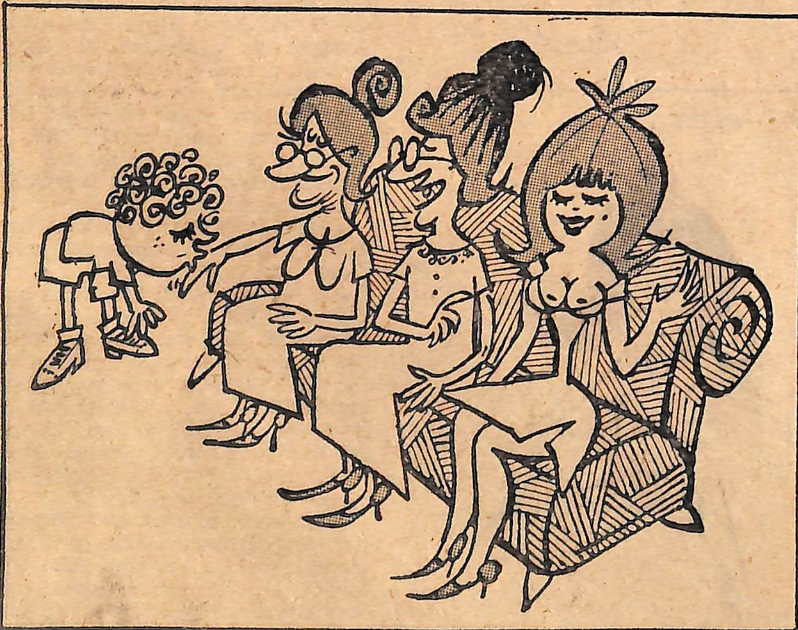
* * *

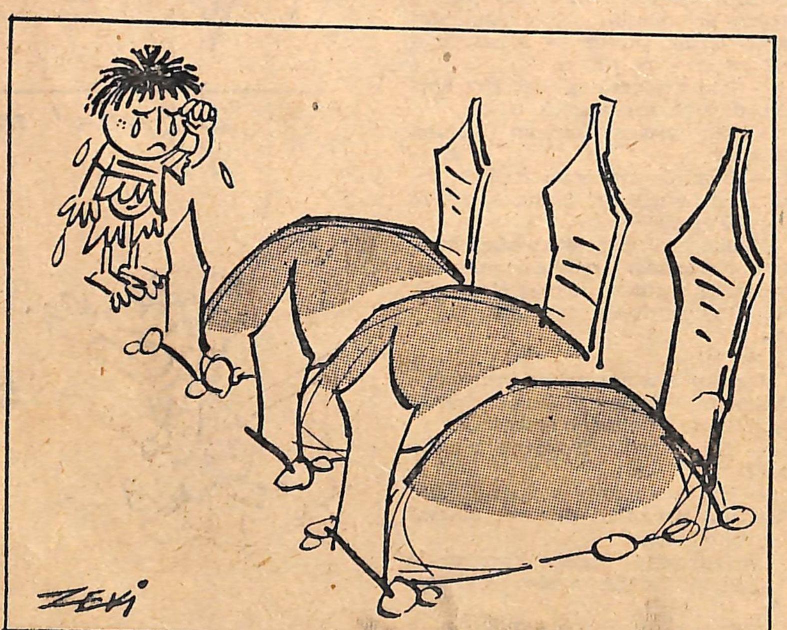
Bikinili kız

Cote d'Azur'de iki iş adamı konuşuyordu. Biri kumlar üzerinde bikini ile uzanan güzel bir kızı göstererek:

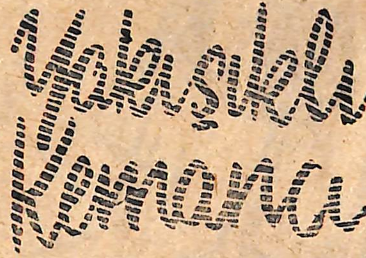
— Azizim şu harikulâde bikinili yaratık senin sekreterin değil mi? diye sordu.

— Olabilir. Ama onu böyle giyinik olarak ilk defa görüyorum da birden tanıyamadım!...

«Anneler Günü» kutlandı. — Gazeteler —

SENE, 1740... Lorraine'nin, iyi yürekli kral Stanislas Leczinski tarafından bir baba sevgisiyle idare edildiği sıralar...

Lorraine, küçücük bir dükalıktı. Kral Stanislas'a bu dükalığı, birkaç yıl önce kaybettiği Polonya llığına karşı, Avrupa hediye etmişti. Eski kral yeni dük Stanislas yaşamasını seven, ince ruhlu bir adamdı. Müzik ve güzel kadınlara bayılırdı. Bu sebeple devletin en meşgul Bakanı; Eğlenceler Bakanı idi.

Sarayın en bol para kazanan, en gözde insanları, müzisyenlerdi. Çoğu, istediği an kralın hizmetine koşabilmek için, sarayda yaşamaktaydı. Hele bunların arasında Antoin Mouton isimli bir kemancı vardı ki, yalnız müzisyenliği ile değil, yakışıklılığı ile de herkesin dikkatini çekiyordu. Bu güzel adam yirmi altı yaşında, boylu boslu, ince hatlara ve harikulâde bir vücuda sahipti. Pudralı peruğunun altındaki mat derisi, kadınl.. deli ediyor, sol yanağındaki ben ise, kimsede olmayan bir şeymiş gibi, ona daha da çok değer kazandırıyordu. Bir çocuk safiyeti taşıyan yuvarlak çenesini Stradivarius'nun üzerine dayayıp yayını çektiği zaman, kadınların yüreği hop hop atıyordu!

«Yayını bu derece güzel ve ciddiyetle çeken bir erkek, diğer şeyleri de çok iyi yapabilirdi.»

Saray kadınlarının kanaati buydu. Bu kadınların başında da, güzel Hortens de Beauseant gelmekteydi.

Madam Hortens canlı, zeki bir kadındı. İnce belinin etrafında dalgalanan geniş etekliği ve dolgun göğüsleri, çekici güzelliğinin birer ayrı tuzağıydı sanki... Mavi gözleri, inci gibi beyaz dişleri, yirmi yaşının harikulâdeliklerini taşıyan bir parlaklıkla gülümsemekteydi. Kısacası renkli, yuvarlak, insana çok şey vaadeden bir taş bebekti madam Hortens. Krallara lâyık bir lokma...

Kral Stanislas'a gelince: Altmış yaşına rağmen, her ne kadar dinçliğini korumaya çalışmışsa da, böylesine ateşli bir kadına yetmiyordu! Bu sebeple, genç bir âşığa karşı dayanılmaz arzularla yanan madam Hortens'in kalbi, Antoin'i görünce daha da ateşlendi! Hizmetkârlarından birine küçücük bir kâğıt vererek, yakışıklı kemancıya gönderdi. Bu, iki satırlık kısa bir mektuptu: «Bu geceki baloda, ateş eğlenceleri başladığı zaman pembeli mavili elbise giyen maskeli dominoyla konuşunuz. Size verilecek güzel bir hediyesi var!»

Mavili pembeli domino, madam Hortens'ten başkası değildi. Kemancıyı terasa çekerek, o zamanın saray kadınlarının serbestliği ile maskesinin üstündeki tülü kaldırıp, titreyen dudaklarını Antoin'in kalın dudaklarına yapıştırdı! Sonra tülünü yeniden indirdi ve:

— İşte size vermek istediğim buydu, diyerek uzaklaşmak istedi.

Antoin, maskeli kadının kolunu tutarak:

— Benimle oynanmaz madam, dedi. Bir öpücükten fazlasını pekâlâ verebilirsiniz!

Henüz sözlerini bitirmeden kadının gözlerindeki maskeyi çekip çıkararak, kendisini öpmüş olanı gördü. Görmesiyle de şaşkınlıkla bağırdı:

— Siz!...

Madam Hortens yalnız şaşırmakla kalmamış, tanınmış olmanın verdiği öfkeyle küplere binmişti:

— Ne cesaretle maskemi çıkardınız?

— Bu işe siz nasıl cesaret ettiniz? Ya kral hazretleri duyacak olursa? Kovulursunuz!

— Ya siz?... Sadece kovulmakla kalmayıp, üstelik cezalandırılırsınız da!

Yakışıklı kemancı güldü:

— Sanmam. Elimde mektubunuz var. Teşebbüsün sizin tarafınızdan geldiğini majeste bir duyacak olursa?...

— Şantajcı!

— Durun canım, kızmayın hemen. Mektubunuzu size iade edebilirim belki...

— Karşılık olarak ne istiyorsunuz?

— Benimle bir gece kalmanızı!...

Madam Hortens arzuyla fısıldadı:

— Kabul.

— Ne zaman?...

— Bu gece. Saat üçte... Odamda olacağım!

Sonra ayrı yollardan, dans salonuna döndüler.

Gece yarısı oldu. Eğlencelerin en coşkun anında iyi yürekli kralın, güzel Hortens'ına elmas bir kolye hediye etmesi, salonda bulunanları daha da coşturmuş, içkinin sendelettiği sarmaş dolaş çiftler gürültüden, kimin ne dediğini duyamaz olmuştu!

Hele kral Stanislas'ın mutluluğuna diyecek yoktu. Güzel metresi Hortens'e hediye ettiği elmas kolyenin karşılıksız kalmıyacağına inanıyor, eğlencelerin sonunda koyun koyuna geçirecekleri saatleri düşündükçe yanıp kavruluyordu!

Fakat, hiç de beklediği gibi olmadı. Madam Hortens'in birdenbire hastalanmasiyle gecenin tadı tuzu kalmadı! Hâlâ bir ümitle bekleyen kral Stanislas'a:

— Özür dilerim, diye fısıldadı. Böyle olmasını istemezdim. Belki aşırı yorgunluktandır, dinlenirsem geçer. Yarından itibaren, yine emrettiğiniz an sizin olacağım!

Kadın istediği zaman, kral bile onu kararından caydıramaz. Hele bazı konularda...

Eğlencelerin sonunda kral üzgün, odasının yolunu tuttu. Yakışıklı kemancı Antoin ise, geniş, büyük bir yatak içinde, pembe dantel gecelik giymiş kendisini beklemekte olan güzeller güzeli Hortens'in kollarında, bütün endişelerini unuttu!

Hortens, mutluluk dolu bir sesle:

— İki satırlık mektubu bana pek pahalıya ödettiniz, diye mırıldanırken, yakışıklı kemancının kalın dudakları, insanı bayıltan bir zevk sarhoşluğuyla, küçük göğüsler üzerinde dolaşıyordu.

Güzel Hortens'ini düşündükçe tahrik olan kral Stanislas bir türlü uyuyamıyor, kuş tüyü yastıklar arasında bir sağa bir sola dönüp duruyordu! Sinirlerini yıpratan bu duruma daha fazla dayanamazdı. Kalktı. Sırtında geceliği, başında pomponlu takkesi, ayaklarında ökçeli terlikleri, eline de bir küçük şamdan alarak karanlık koridorları aştı, madam Hortens'in kapısına dayandı:

— Hastaysa hasta, diye düşündü. Beni kabul etmek zorunda!...

Yaldız çerçeveli kapıyı tıklattı. Yeni uyanmıştan ziyade, sıkıntılı bir ses:

— Kimsiniz? diye sordu.

Musikili bir sesle kendini tanıttı kral:

— Seni seven koruyucu dostun...

— Siz misiniz?... Hâlâ uyumadınız mı?

— Uyuyamıyorum şekerim. Güzelliğiniz gözümün önünden gitmiyor! Lütfen bana acıyın ve kapıyı açın!

Yalvarma ve tehdit dolu konuşmalardan sonra madam Hortens:

— Bir dakika, dedi. Açıyorum.

Dakikalar geçtikçe kral tahrik oluyor, kral tahrik oldukça dakikalar geçiyor, fakat kapı bir türlü açılmıyordu. Neden sonra kapının kanadı aralandı, yarı kudurmuş hâle gelen kral:

— Güzelim, güvercinim, sevgilim, diye mırıldanarak odaya daldı.

Güvercin fıkırdayarak kralın kollarından kurtulup, bir koltuğun arkasına gizlendi. Yine üstüne çullandı kral. Güzel Hortens'ı yatağa sürüklemeye çalıştıkça, kadın mümkün olduğu kadar yataktan uzaklaşmaya uğraşıyordu!

Sonunda kızdı kral. Bu kadar uzatmaya lüzum yoktu. Hortens'ı yakaladığı gibi yatağa attı, kendi de üzerine kapandı! Fakat o ne? Sahip olduğu kadından çıktığını ummadığı bir iniltiyle irkildi! Çevresine bakındı. Istırap dolu bu ses nereden gelebilirdi?

Hortens, kollarını boynuna doladığı kralı yeniden kendine çevirmeye çalışarak:

— Bir şey değil canım, diye fısıldadı. Somyalar gıcırdıyordur her halde!

— Tuhaf, diye cevap verdi kral. Çok tuhaf doğrusu... «Ay, ay» diye inleyen somya hiç görmemiştim.

Birden yataktan fırlayarak şamdanı kaptığı gibi, karyolanın altına eğildi. Eğilmesiyle de mum ışığının titrek aydınlığında, yüzükoyun yere yatmış bir erkek şeklini hayretle gördü:

— Çabuk çık oradan ahlâksız herif, diye bağırdı. Hey, nöbetçiler, buraya gelin!

Antoin somyanın altından çıktığı zaman, nöbetçiler çevresini sarmıştı bile. Fakat kral Stanislas karyolada yuvarlandıkça, ağırlığıyla çöken somya yaylarının altında ezilen genç kemancı, tanınmaz haldeydi! Toza toprağa bulanan yüzü, somya yaylarının yolduğu saçları, yamyassı olmuş gövdesiyle karyola altından değil, silindir altından çıkarılmış bir kazazedeye benziyordu!

Öfkeyle tepinen kral:

— Bu mösyönün ismi ne? diye sordu.

Fakat madam Hortens'ın hıçkırıkları, cevap vermesini önlüyordu.

Ayaklarının ucuna bakan kemancı:

— Hizmetkârınız Antoin Mouton bendenizim majeste, diye kekeledi.

Kral:

— Ne çirkin isim, diye gürledi. Mouton, koyun demektir. İşte bir boynuzlu olmaktan çok, canım buna sıkıldı.

Odayı bir iki kere turladıktan sonra, yumuşak bir sesle devam etti:

— Fakat hayır hayır... Benim yaşımdaki bir insan anlayışlı olmalı ve asil olmayanlara acımalıdır! Evet, düşküne yardım etmek, asaletin şanındandır. Bana taktığınız boynuzları size iade etmekle, iyilikseverliğimi göstermiş oluyorum.

Beklemediği bu durum karşısında aptallaşan Antoin:

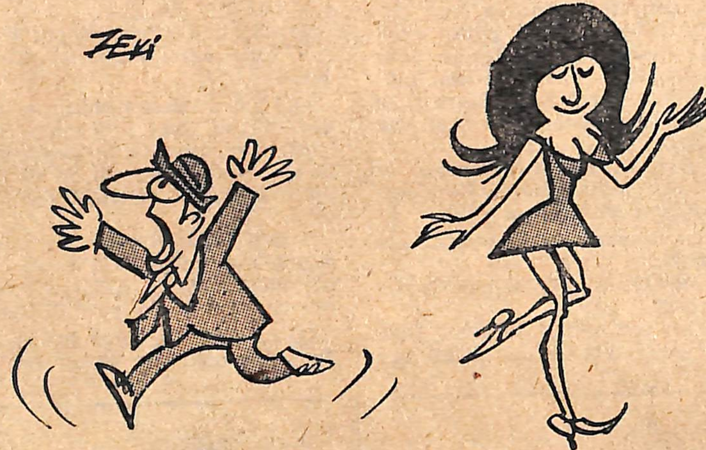
— Majestelerimin bu cömert davranışlarına lâyık değilim, diye mırıldandı.

— Orası öyle, dedi kral. Ama boynuz iade işlemini, kendi şerefimi kurtarmak için yapıyorum. Yarın Başvekilim, size asalet armanızı verecektir! Şimdilik buradan gidebilirsiniz. Zira ben, başladığım işi bitirmesini severim. Ama eğer canınız yanmazsa, az önceki yerinize de girebilirsiniz. Üstünüze pek ağırlık vermemeye çalışacağım.

Bu beklenmedik asalet ünvanından son derece memnun olan genç adam, ayakkabı ve elbiselerini toplayarak aceleyle çatı katındaki odasına koştu.

Bu şekilde Lorraine'de ilk Lorraine'li asil doğdu!

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

— Eyvah! mini-etek!..

— Yaşasın! mini-etek!..

Tarihten Çizgiler

çizen: SALİH

«Eski mesirelerde, âşıklar bir yolunu bulup gizlice birbirlerine mektup verirlerdi.»

Beyler — İşte bizimkiler geliyorlar.. Mektubu verebilir miyiz acaba?...
Polis — Beyler burada gezmeniz yasak, kaymakam bey çayırlarınızı ayırdı...
Beyler — Aman polis efendi, hani hürriyet vardı, serbesttik!...

O günden bugüne

Vaktiyle bir hâkim, komşusuna «öküz» diye hitap eden bir adamı beşbin kuruş para cezasına mahkûm etmişti.

Suçlunun avukatı itiraz etti:

— Nasıl olur efendim. İki sene evvel filânca adam, aynı sözü sarfettiği halde kendisine ikibin kuruş ceza vermiştiniz.

Hâkim kaşlarını çattı:

— O günden bugüne öküz eti fiyatlarının ne kadar arttığını bilmiyorsunuz galiba?...

Tuhaf şey

Abdurrahman Şeref efendi merhum takılmayı sever, konuştuğu bir kimsede azıcık saflık sezince, inceden inceye alay ederdi. Bir gece, evine misafir gelmiş, kendisini bir saatten beri gevezeliğiyle rahatsız ediyordu. Üstad, uyuklamağa başlamıştı. Bu aralık, hizmetçi ikinci defa olmak üzere kahve getirdi. Misafir, fincanı tepsiden aldı ve Abdurrahman efendiye uzatarak:

— Siz buyurun, efendim! dedi. Zira bendeniz kahve içtiğim zaman uyuyamam.

Abdurrahman efendi gayet ciddi bir tavırla cevap verdi:

— Tu... Tu... Tuhaf değil mi? Be... Be... Ben de, U... Uyuduğum zaman kahve içmem!...

Meşhur yalancı

Mahalle kahvesinde yalancılığiyle meşhur bir muhtar, kalabalık bir cemaate anlatıyordu:

— Birkaç sene önce, bir ilkbahar günü, Sarayburnu kahvelerinden birinde nargile içiyor, önümden gelip geçen vapurları seyrediyordum. Köprü iskelesinden kalkan bir vapur Sarayburnu'nun önünden geçerken yolculardan birisi kendini baş güverteden denize attı. Yüze yüze bizim bulunduğumuz yere doğru gelmeğe başladı. O kadar hızlı geliyordu ki şimdiki tayyareler ona yetişemezdi. Üstünden sular damlayarak karaya çıktı. Soluk soluğa: «Kahveci çabuk bana bir kahve yap!» dedi. Yanımdaki iskemleye oturup kahvesini içti Sonra yine denize atladı. Ne dersiniz, iki dakikaya kalmadı vapura yetişmesin mi?...

Mahalleli hayran hayran muhtarın yüzüne bakıyorlardı.

Kapının yanında oturan yabancı bir adam söze karıştı. Ellerini açarak:

— Çok şükür bir şahit buldum, dedi. Bu hâdiseyi kime anlattımsa «yalan» dedi, inanmadı. İşte o adam bendim.

Hiddet buyurmayın

Şair Hayret efendi, garsona ısmarladığı pirzolanın yarım saatten fazla beklediği halde, önüne gelmediğini görünce fena halde hiddetlendi. Garsonu çağırıp:

— Ben fazla inatçılığın eşeklere mahsus olduğunu zannederdim. Bu ne inatçı koyun etiymiş ki, bir türlü pişmek bilmiyor!

Diye çıkışması üzerine, yanıbaşındaki masada yemek yiyen bir müşteri:

— Efendim, hiddet buyurmayın, demiş. Koyun eti olduğunu nereden biliyorsunuz?...

Tatlı rüyalar

Çok iyi geçinen bir karı koca günün birinde, birdenbire ayrılmağa karar verdiler. Kocanın dostlarından biri bu habere hayret etti:

— Nasıl olur? dedi. Biz, hepimiz, sizi gayet mesut zannediyorduk!...

Koca, şu cevabı verdi:

— Doğru... Mesuttuk... Fakat, malûm ya!... Rüyalar, ekseriya ters çıkar.

Kim göndermiş

Eski zamanda bir gün dervişin biri, bir ramazan akşamı, büyük bir konağın kapısını çalarak, kendisine biraz yiyecek verilmesini istedi. Ev sahibi zengin, fakat son derece hasis bir adamdı:

— Önüne gelen bizim kapıyı çalıyor! Burası imaret mi? diye bağırdı. Derviş:

— Sinirlenmeyin efendim, dedi. Ben buraya kendi keyfimle gelmedim.

Zengin sordu:

— Kimdir seni gönderen?

Derviş hemen cevap verdi:

— Açlıkla, sefalet... Dilerim, beni gönderenler, yakında senin de kapını çalsınlar!...

1967 YILI PURO ✡ fay ✡ POP PİYANGOSUNA

katılınız

ayrıca **300 ADET ÇEŞİTLİ HEDİYE**

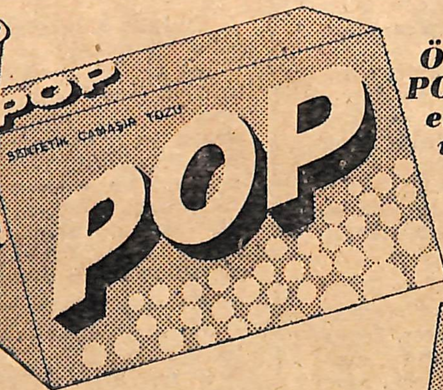
PİYANGOYA İŞTİRAK İÇİN 2 adet PURO kabı, 2 adet FAY üst yuvarlak kapağı ile 1 POP kutusundan keseceğiniz çamaşır yıkayan kızların resmini biriktiriniz. Bunları bir zarfa koyunuz. Zarfın arkasına açık adresinizi yazınız ve (P.K. 24 — İstanbul) adresine postalayınız. İştirak için tahdit yoktur. Daha fazla kazanma şansına sahip olmak isteyenler 2 PURO kabı, 2 FAY kapağı ve 1 POP kutusundan kesilmiş çamaşır yıkayan kızların resmini havi dilediğiniz kadar zarf gönderebilirsiniz. Zarfları son postalama tarihi 31 Temmuz olup Çekiliş 20 Ağustosta Noter ve Davetliler huzurunda yapılacaktır.

DİKKAT: Kur'a numaralarınız zarfın arkasındaki adresinize gönderilecektir. Apartman Dairesi veya Bahçeli Ev satın alabilmek imkânını kazanacak talihliye PURO Fabrikası tarafından ödenecek azami meblağ 60.000 liradır.

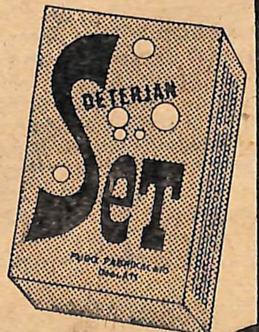

Sizin ÖZ malınız POP ve SET en kudretli ve modern çamaşır tozudur.

terkibinde krem hassaları bulunan

PURO

Tuvalet Sabunu en müessir güzellik müstahzarıdır

Köpüklü - Deterjanlı

fay

kalite bakımından en üstün ve kalitesine kıyasla en ucuz temizleme tozudur

(Ak.: 74)

Milletler Gülüyor

Taksi değil

Geçen gün otomobilimi ağır ağır sürüyordum. Kısa bir duraklama anında arka kapıyı biri açarak içeri girdi ve:

— Saint-Lazar garına! diye bağırdı.

Kaşlarımı çatıp:

— Yanılıyorsunuz mösyö, dedim. Bu araba taksi değildir.

Adam hiç istifini bozmadan:

— Ben de müşteri değilim, demesin mi!...

Yazısız

Yazısız

Şeref

Yılbaşı gecesinden bir gün evvel bir anne kızına sordu:

— Barbara yavrum, bu gece kiminle yılbaşı balosuna gideceksin?

— Jhonny ile anne.

— Öyleyse kızım sana bir nasihat vereceğim, Jhonny de bütün erkekler gibi önce seninle dans eder, sonra içki içirir, sonra da yan odalardan birine çeker ve bir divana yatırır... Aileni şerefsiz bir duruma sokar. Bunları bil ve ayağını denk al.

Ertesi sabah Barbara geceyi nasıl geçirdiğini annesine anlatıyordu:

— Haklıymışsın anne, Jhonny bana dans ettirdi, içirdi, yan odalardan birine götürdü... Ama divana, o beni değil, ben onu yatırdım!...

Bunaklık

Fransa'da askere yeni giren bir delikanlı kışlanın bahçesinde dolaşıyordu. Albay yanından geçti ve er onu selâmlamadı. Hiddetten kıpkırmızı olan albay:

— Ben kimim biliyor musun? diye haykırdı.

Er, bir müddet albayın suratına baktıktan sonra:

— «Gelin bakın!» diye arkadaşlarını çağırdı. «Zavallı ihtiyar artık kim olduğunu bilmiyor!»

Bigami

Bir adam bulaşık yıkıyordu. Ona yaklaşan oğlu:

— «Baba, bigami ne demektir?» diye sordu.

— «Benim yıkadığım bulaşığın iki mislini yıkayan adam...» diye babası cevap verdi.

— Yaman binici doğrusu... Hem at koşturur, hem de erkekleri!

Maskaralık

Küçük Marie bir buldoğun karşısına geçmiş yüzünü çarpıtarak şımarıkça hareketler yapıyordu. Annesi:

— «Ne diye bu buldoğun karşısına geçip maskaralık yapıyorsun?» diye çıkışınca, küçük Marie cevabı yapıştırdı:

— Kabahat benim değil ki... Önce o başladı!

Zam

Yazıhane memurlarından biri, arkadaşına sordu:

— Affedersiniz, ben buraya daha bu sabah girdim. Maaşıma zam yapılmasını kimden istiyeceğim?

Korku

Rassini, orta derecede istidadı olan bir şarkıcı kızı ilk defa olarak o gece sahneye çıkaracaktı. Kız:

— Üstad, ne kadar çok korktuğumu bilemezsiniz, dedi.

Müdür, ağlamaklı bir sesle:

— Ben de, diye cevap verdi.

Gündüz mü?

Biri, yoldan geçen birine sordu:

— Affedersiniz mösyö, içi maymun dolu parmaklıklı büyük bir arabanın geçtiğini gördünüz mü?

— Niye sordunuz? Yoksa, içinden mi düştünüz?...

Kuğu

Üç yaşındaki Thiery, yüzmekte olan bir kuğuyu ilk defa görünce:

— «Anne bak!...» diye haykırdı. «Gelin olmuş bir ördek!»

İt Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 19 —

Ayağa kalkan keçi, başını öne, ard ayaklarını geriye doğru uzatıyor, bir iki titredikten sonra bilinçsiz olarak sürünün içinde dolaşmağa başlıyordu.

Sarı köpeğe baktım, şu anda beni gördüğü yoktu. Varsa yoksa Necmiye'ydi onun için. Kendi kendime.

— Acaba benim şu itten ne farkım var? diye düşündüm.

Bir görüşte takılmıştım Necmiye'nin ardına, aynı şu sarı it gibi... Bunu, çok sonraları da düşünecek miydim acaba? Ne vardı bu kadında? Sonra, Necmiye'nin sözleri geldi aklıma... «Ben sana yâr olamam Mehdi, istesem de olamam...» Neden böyle diyordu neden? Hem ben onun arkasında dolaşmıyordum ki... O beni it gibi takip ediyordu. Şimdi, parmağımın ucuyla ne yanı göstersem, itaat edecek, o tarafa gidecekti. Öyleyse?...

— Aynı keçiyi sağdım gene.

Necmiye'nin elinde bir tas süt vardı:

— İç, dedi.

Ilık sütü başıma diktim:

— Sen içtin mi?

— Önce erim içsin.

Sütün arkasından birkaç lokma ekmek yedik... Keçilerin arasına girdim. Aşağıya doğru sürüyü yürütmeğe başladım. Bu işe alışık köpekler, hele birer parça kara ekmeği yedikten sonra sürüyü önlerine kattıkları gibi aşağıdaki mersinlerin içinde yaymağa başladılar.

Necmiye'yle çınarın dibine oturduk. İkimiz de konuşmuyorduk... Biraz da suçlu hissediyordum kendimi. Ne vardı elin adamını şimdi bu sıcakta define aramağa göndereceк? İçimden bir ara, Necmiye'yi ve eşyaları alıp gitmek geldi... Ama ayıp olacaktı bu ihtiyar adama. Hem sürüyü de bize emanet etmişti. Emanete ihanet gibi bir şey olacaktı bu.

En iyisi, şu pınarın başına gidip elimi yüzümü yıkamak, kana kana su içmekti...

— Nereye? diye sordu Necmiye.

— Pınara.

— Ben de geliyorum.

Elele tuttuk.

— Pişman değilsin ya, dedim.

— Neden?...

— Benimle evlendiğine.

— Hiç!...

Suyun başında fazla eğlenmedik. Çocukken yaptığım gibi iki uzun hayıt kopardım. Bunlardan bir tanesinin ucunu yararak öbür dalı bunun arasına soktum. Sonra, bir yay gibi bu dalı toprağa gömerek, bir ucunu da irice bir taşın altına soktum. Aklım sıra kuş avlayacaktım. Necmiye:

— Ne yapıyon? diye sordu.

— Sana kuş avlayacaktım.

— Hoca gısmina yakışır mı guş öldürmek?

Bugüne dek hiç düşünmemiştim böyle şeyi. Hoca kısmına yakışır mıydı kuş öldürmek veya yalan söylemek?... Sonra hocaların tümünü getirdim gözümün önüne. Yalan söyleyenlerle söylemeyenleri ayırdım. Bir tarafa bir koydum, öteki tarafa bin.

— Haklısın Necmiye, dedim.

— Canın istiyorsa tut ağam, ben sana bi şey demem.

Ayağımla bozdum tuzağı. Necmiye yanıbaşıma oturdu:

— İt rahat vermedi sana, dedi.

— Öyle, dedim.

— Bana da vermedi.

— Keyfin yerindeydi ya.

— Ne biliyon?

Parmağıyla karşıdaki çalılıkları gösterdi:

— Gidek mi?

— İstiyorsan...

— Erim bi şey deyim mi sana, her zaman erkekler ister, bunu unutma!

Kalktı, çalılara doğru yürümeğe başladı. Bir ömür sürecektim bu kadınla. Seviniyordum böyle bir kadına sahip olduğum için... Sıhhatliydi, şehvetliydi ve güzeldi... Hele gülerken, sol yanağındaki küçücük bir çıtlık ğülü gibi açıveren gamzesi, öyle hoşuma gidiyordu ki!...

Ayağa kalktım. Tam bu sırada Seyit çoban çıktı çalıların arasından... Kan ter içinde kalmıştı. Ara sıra pofluyor, pofladıkça sanki bu soluktan koca yazın sıcağı çıkıyordu:

— Selâmünaleyküm hoca efendi, dedi.

— Aleykümselâm, dedim.

— Hatun nerde?

— Çalılıkların arasına gitti.

Başından şapkasını çıkarıp, elinin tersiyle terini sildikten sonra:

— Dört saat gettim, dört saat geldim... Dört saat da gazma salladım. Baksana gazmaya. Önce köye uğradım, oradan gazmayı aldığım gibi Yedipezevenk bayırına gittim. Orada bir mezar vardı. Hep çocukluğumdan beri derdi babalarımız, güya orada bi gâvur gıralı gömülüymüş. Gıralı oraya gömerken bir küp de altın gömmüşler yanına. İşte, dün geceki rüyamda, küpün olduğu yeri söylediler. Bi ışık çıkmış ki mezerden sorma... Sonra ışığın içinden gâvur gıralı çıktı, bana:

— Ey Seyit, aradığın küp mezerin şu yanındadır, dedi. Eliynen gün batıyı gösteriyordu. Oraya gittiğimde gün batı tarafını kevşettim. Hakikaten bir tümsek vardı. Bayıra baktım, kimsecikler yok, ondan sonra verdim gazmayı, verdim gazmayı...

— Pekiyi, bir şey bulabildin mi?

— Bulamadım amma, rastladım. Tümseğin altından tok tok sesler geliyordu. Her gazmayı sallayışımda boş tenekeye vuruyormuşum gibi ötüyordu toprak.

O kadar iştahla anlatıyordu ki Seyit çoban, üzüldüm. Zavallı adamcağızı böyle boş yere yorduğum, heveslendirdiğim için kızıyordum kendime. Yarın ne olacaktı bu adamcağızın hâli? İki eli böğründe, bitmiş, mahvolmuş bir vaziyette dönecekti. En iyisi kaçmalıydı buradan, hem de şimdi:

— Necmiye, Necmiye!...

Seyit çoban sordu:

— N'apacan avradını?

— Biz gidelim artık Seyit dayı, sana çok ağırlık olduk.

— Ne, getmek mi? Amma yaptın hoca efendi ha!... Dünyada bırakmam sizi. Bu gece de galın, yarın gidersiniz. Olur mu be, böyle cılklık olur mu? Sen bize altınların yerini söyle, sona da goynuna bi altın denesi goymadan get. Olmaz vallaha, olmaz...

— Seğol Seyit dayı, almış kadar olduk.

— Heç öyle şey olur mu? Vallaha bırakmam. Hem de size tereyağıynan yımırta da getirdim. Çağır avradını, şurdan sahanı alıp içine gırsın. Amma yaptın oğlum ha.

Üzüntüm daha da çoğaldı. Böyle saf, böyle iyi kalbli bir adamı aldatmamalıydım. Yediğimiz birkaç lokma ekmeği, içtiğimiz bir iki tas sütü başka türlü hak edemez miydik acaba?

— Çığır, çığır avradını!... Hem benim de garnım aç.

Seslendim:

— Necmiye!...

Necmiye'den ses sedâ gelmeyince kalktım, çalılıklara doğru yürüdüm. Çalıların diplerini araştırırken, bir çalının dibinde yarı çıplak buldum onu:

— Bu ne hal kız?

— Seni bekliyordum.

— Çoban geldi.

— Geldi mi?

— Geldi ya...

— Yâni?...

— Yânisi yok, kalk, entarini giy. Adam bu gece de bizi alıkoyuyor.

— Daha eyi ya. Nereye gidecektik?

— Altınların yerini keşfetmiş. Yarın bulup getirecek. Bize de verecek.

— Desene zengin olduk.

— Bilmem artık.

İsteksiz isteksiz entarisini giydi. Elimden tuttuktan sonra:

— Gece gene itten rahat yok, dedi.

— İti istemeyiz bu akşam.

Seyit çoban, sürünün yanına inmiş, köpeklere keçilere söyleniyordu:

— Hepinizin de anasını avradını... diyordu. Yarından sona size kim bakarsa baksın. Ağanız zengin oluyor, zengin...

Zavallı adamcağız, o kadar inanmıştı ki altınları bulacağına. Belki de şu anda, altınların sayısını, cinsini düşünüyordu... Bizi tepede görünce:

— Avradın yımırtaları gırsın, geliyorum, diye bağırdı.

Necmiye, dibi kapkara olmuş sahanı üç taşın üzerine oturttu. Topladığı çalı çırpıyla ateşi yaktı. Bu sırada çoban da gelmişti yanımıza:

— Yımırtanın onunu da gır e mi gızım.

— Çok olur Seyit dayı, dedim.

— Olmaz olmaz... Guvvet ilâzım şindi dayına guvet. Sabaha gadar gazma sallıyacam.

Taze yumurtalar lop lop düşüyordu sahanın içine. Çoban, bir torbadan çıkardığı iri tuzu Necmiye'ye uzattı:

— Ben duzlu severim gızım, duzunu bol goy, dedi.

Oturduk, hiç konuşmadan yufkayla beraber yumurtamızı yedik. Seyit Çoban'ın yemeğin sonuna doğru çenesi açıldı:

— Hele bi zengin oliym, bak bakalım o zaman ben sizi yanımdan ayırır mıyım? Size bir ev alırım, sona toprak da alırım... Yer içer yatarsınız.

— Biz nasıl olsa oluruz, sen bizi düşünme Seyit dayı, dedim.

— Ne düşünmesi be hoca efendi oğlum? Belki bin altın, belki de nah şu kadar bin altın... Ne yemeynen tükenir, ne harcamaynan. Hem ben yarın altınları bulursam acıcığını getiririm buraya, sona öbür gece gider hepsini alır gelirik. Ulan hoca efendi, dinime Allahıma, bu geçleri burada bıraktığımnan giderim. Kepeneği bile almam...

Hep yarını düşünüyordum. Bu adamcağızın altın falan getirmiyeceği besbelliydi. O zaman durum ne olacaktı? En iyisi, bu gece yarısı tüyüp gitmekti. Bir yorganımız, bir de çuvalımız vardı. Vurur sırtımıza, çeker giderdik...

(Devamı var)

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir. Fiatı: 100 kuruştur.

Adamımız CEYMİS BONT

BÜLENT SEREN

22

ÇÜŞ, AĞIR OL BAKALIM... AGOP BİLE SENİN GİBİ KONUŞMAZ!..

ONU BENDEN ALAMAZSIN!

DR. NO BİR NUMARAYLA ROBOT'UN KUMANDA DÜĞMESİNE OTURUR...

FAKAT BONT BOŞ DURMAZ... HEMEN ROBOTA BİR KEMENT ATAR...

BÖYLECE ROBOTLA MONİK HAVADA ASILI KALIRLAR

HAYAT DEDİĞİN, İNİŞ ÇIKIŞLARLA DOLUDUR... HELE ŞU İŞİ TEMİZLEYELİM, GERİSİ KOLAY!..

HADİ BAKALIM, OYUN BİTTİ ARTIK!

BU SIRADA YE-İÇ-ÇEK KENDİNE GELİR.

DUR BAKALIM, ŞENLİK YENİ BAŞLIYOR AHBAP!..

YE-İÇ-ÇEK'İN AYAKLARINA ASILMASIYLA BONT TEPETAKLAK OLUR...

İŞTE BUKADAR, SİNYOR BONT!..

DENİZE ATALIM DA BALIKLARA YEM OLSUN!..

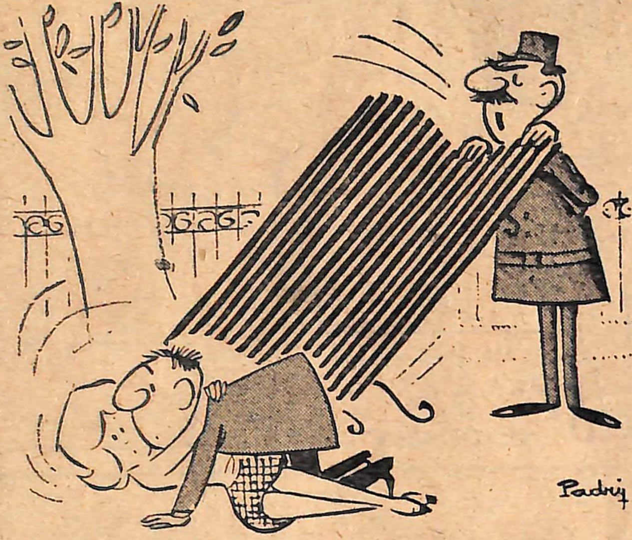
ŞAYET BENİM OLMAZSAN, BONT BALIKLARA YEM OLUR...

BONT'A DOKUNMA DA NE YAPARSAN YAP BANA...

BONT DİBİ BOYLASIN DİYE ÇAPAYI DA BAĞLAMIŞLARDIR...

HAFTAYA: BUUM

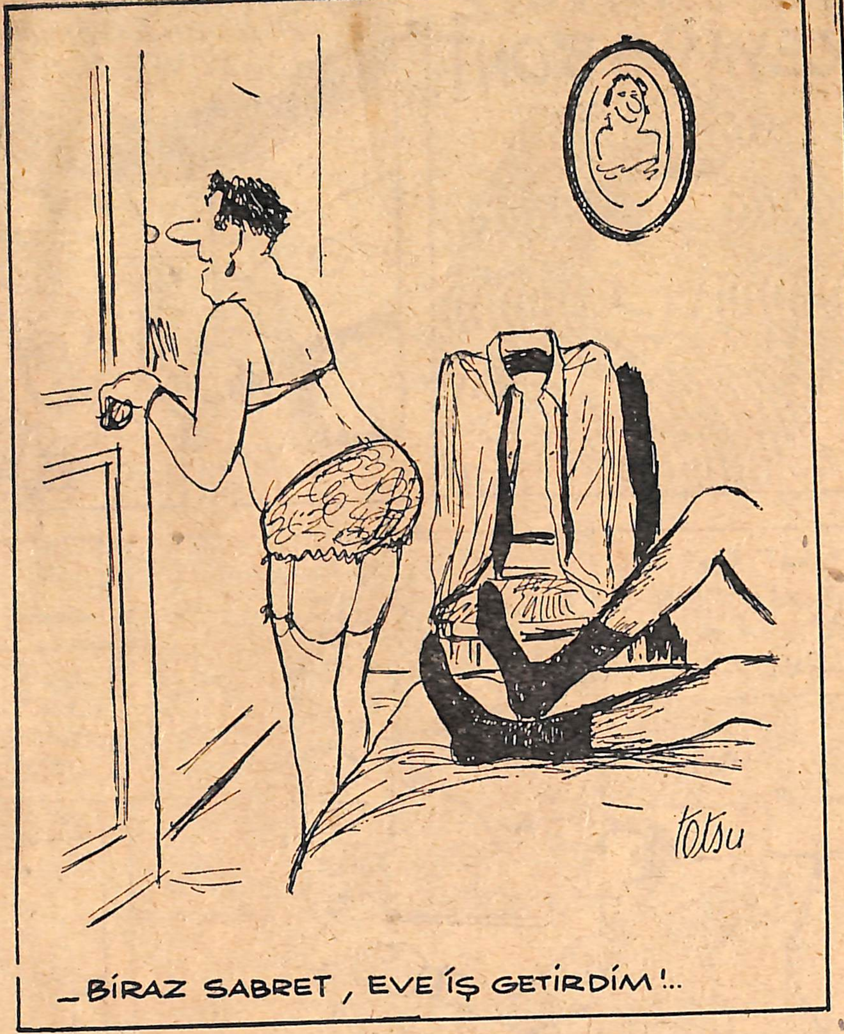
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

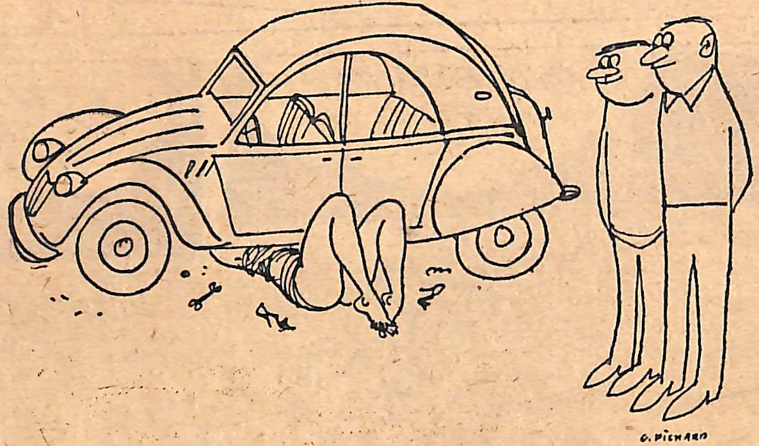
_ PARK KAPANIYOR DİYORUM SİZE

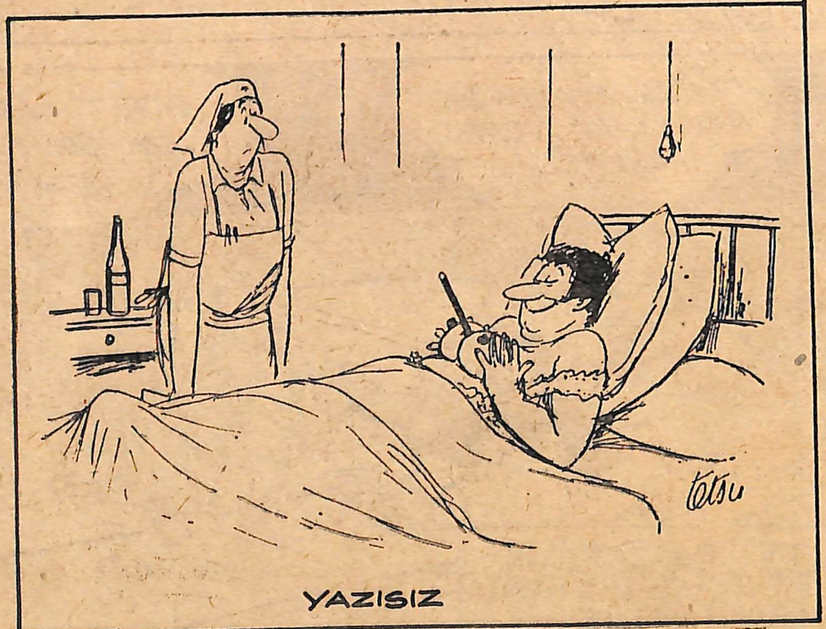
_HAYIR BU SEFER KÜPELERLE OLMAZ ..

_BİRAZ SABRET , EVE İŞ GETİRDİM !..

_TAMİR YAPAN KADIN GÖRDÜN MÜ APTALLAŞMA !..

YAZISIZ

GELECEĞİ
İÇİN
SİZE
GÜVENİYOR

SİZ DE
AKBANK'a
GÜVENİN

1967
YILINDA

5 MİLYON
AKBANK

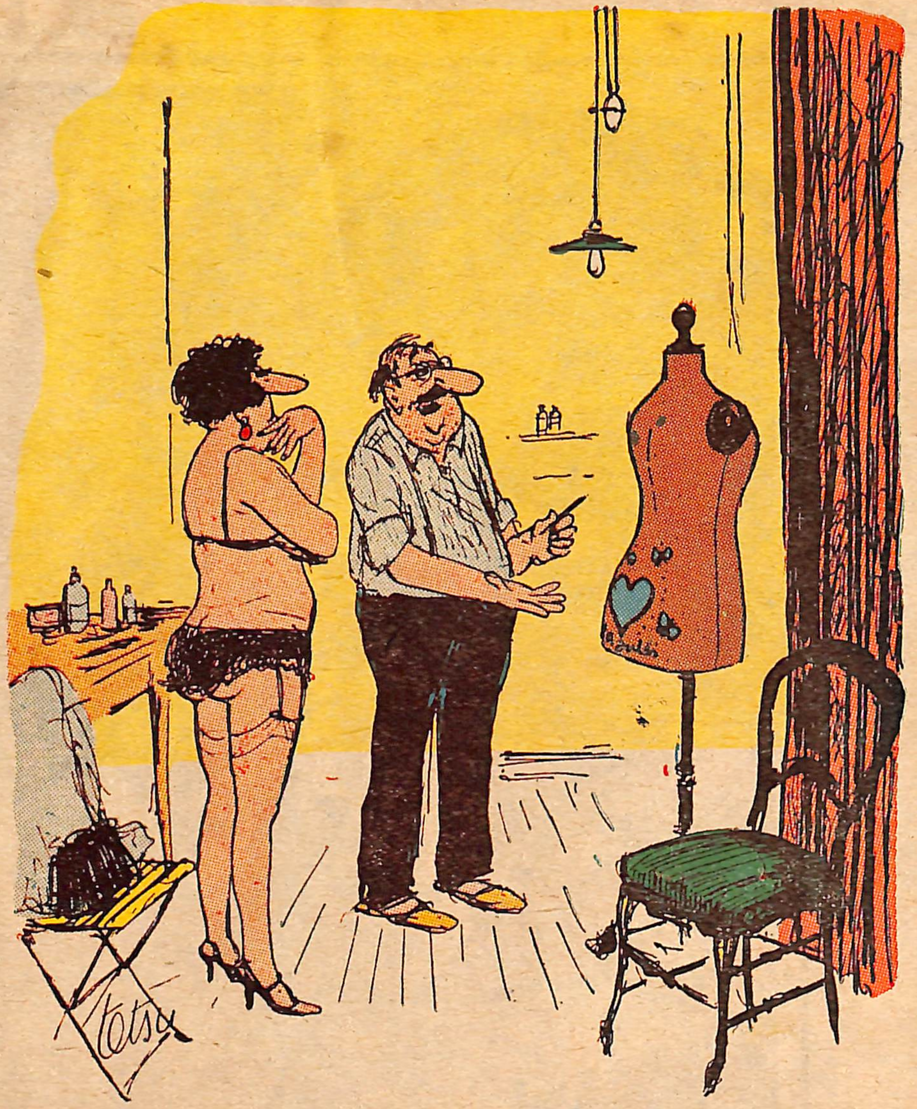
(İlâncılık : 7984 — 76)

Akbaba

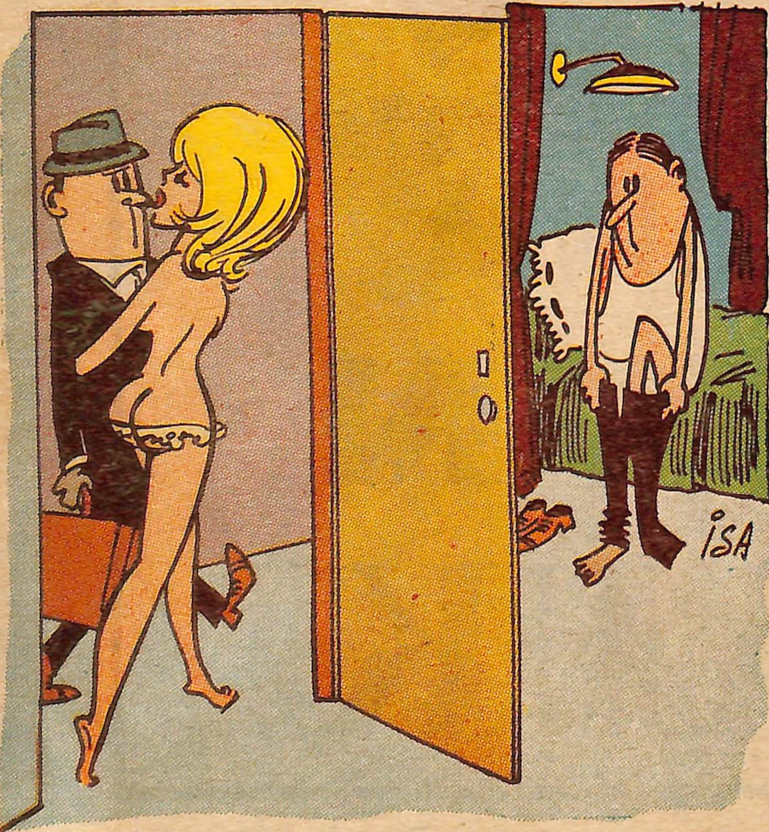

G. PICHARD

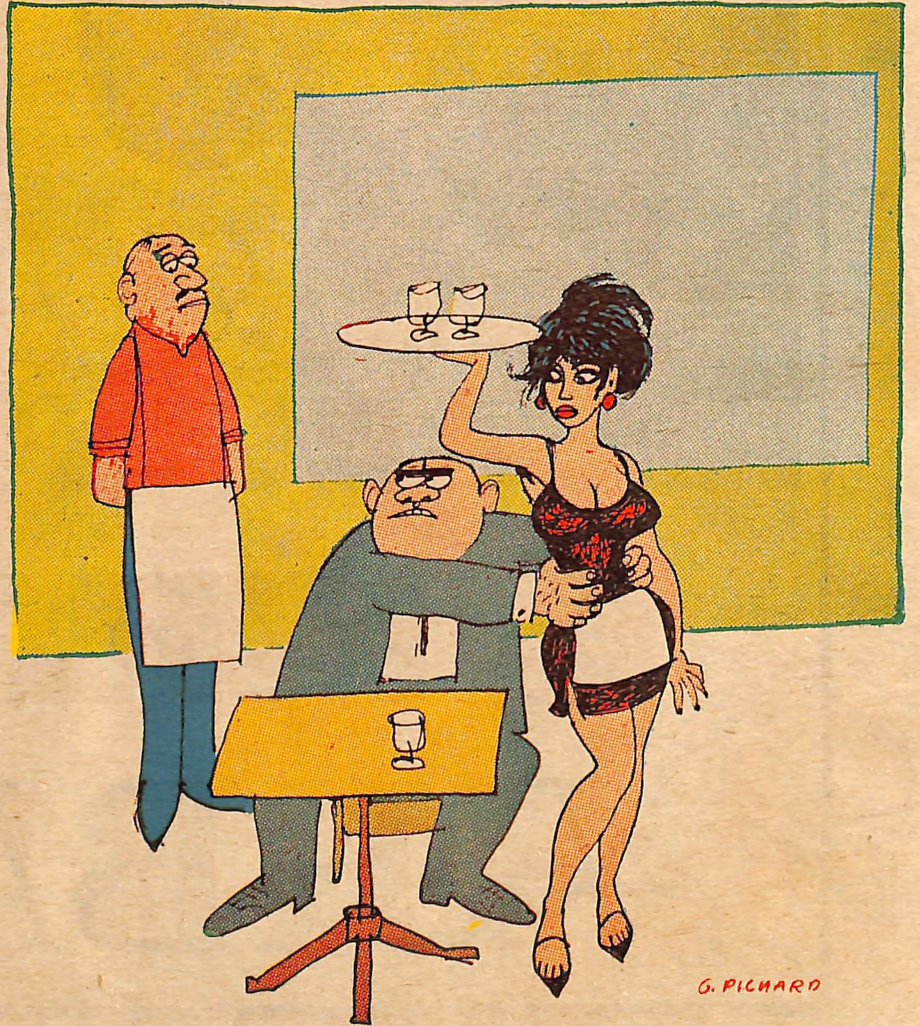
— BU SEKRETER SİZE BİR ELEKTRONİK BEYİN KADAR PAHALIYA PATLAMIŞTIR ?
— EVET AMMA, YAPTIKLARI İŞLER AYRI ...

— DÖVME GÜZEL OLMASINA GÜZEL OLUR AMMA.

— GEL BENİM SEVGİLİ KOCACIĞIM. MUTFAKTA SENİ NE SÜRPRİZLER BEKLİYOR ...

— ÇALIŞAN KIZLARLA ŞAKALAŞILMASINI HİÇ SEVMEM .
— BENDE ŞAKA YAPACAK SURAT VAR MI ?